

NOVINY

Volume 5 Issue 181 (681)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

11. VIII. – 24. VIII. 2025

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 11. srpence
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Nedávno se mě moje vnučka zeptala: „dědečku, dneska jsem viděla někoho, jak dělá 50 kliků – myslíš, že bys to dokázal?“
Řekl jsem: „Samozřejmě, zlato. Nechci se chlubit, ale pravděpodobně bych se mohl dívat na někoho, kdo dělá 100 kliků.“

Dostal jsem fotografii aborigdžinského výboru ve městě Hay a nestačil jsem se divit. Na fotografii není ani jeden aborigdžinec, jsou tam Čiňanka, Ind, Asiatka a devět bělochů. Tito lidé jsou velice dobře placeni a nedivil bych se, kdyby byli i vykazováni jako aborigdžinci. Kolik asi pokrokových občanů se vydává za abodžince a je tím zvýhodňováno finančně či jinak? Kolik pokrokových bělochů bojuje proti bílým kolonialistům a zabírá parky a vesnice ve jménu aborigdžinců? Kolik milionů dolarů oficiálně určených aborigdžincům skončí v jejich kapsách?

Jiří Švehla z Modrých hor napsal:

Právní stát

Příčin děsivě zdemoralizovaného stavu České republiky je několik, ale všechny pocházejí z jednoho kořene a to, že nebyl hned z počátku ustaven právní stát. Právní stát vychází z principu, že zločin je potrestán, tudíž právu bylo učiněno zadost. V Československu nebyl hned po sametovém podvodu zločin potrestán, což následně vedlo k dnešním problémům, včetně ekonomických.

Implikace zní asi takto:

**bez trestu není spravedlnosti,
bez spravedlnosti není
demokracie a
bez demokracie není
prosperity.**

Dnes jsme došli tak daleko, že kariérní generál, ex komunista a rozvědčík, je prezidentem republiky, kterého občané zvolili. Asi jim je po socialismu smutno anebo museli volit komunisty, nebyla jim záměrně dána jiná možnost / volba.

Chlěbi bychom si pomáhali.

Europoslanci jsou křupani, chamtivci a korupčníci

Benjamin Kuras 2025

Samozřejmě ne všichni. Možná jen polovina. Bude-li to někdo

zpochybňovat, připomeňte mu známý parlamentní dialog připisovaný různým poslancům od Britů Disraeliho a Churchilla po Keňana jménem Babu Owino: „*Polovina členů této sněmovny jsou idioti.*“

„*Pan poslanec se okamžitě omluví.*“

„*Omlouvám se, pane předsedo, polovina členů nejsou idioti.*“

My se tedy omlouváme té možné polovině europoslanců, kteří nejsou ani křupani, ani chamtivci, ani korupčníci. Ty křupany odhalují módní návrháři, módní blogoví influenceři, a europoslankyně nynější i bývalé. Chamtivce odhalují auditoři EU. Korupčníky bruselská policie. Takže po pořádku: Standard pánského oblékání v europarlamentu upadl drastičtěji než v jiných institucích a profesích. Potkáte-li v Bruselu muže dobře oděného, bude to nejspíš právník nebo lobbista. S hlubokou nostalgií se vzpomíná na italské šviháky Berlusconiho a Prodiho nebo francouzského elegána Barniera. Samotná stará dobrá důvěryhodná politická

uniforma obleku s kravatou se vytrácí, nahrazovaná nejen stále častějšími rozhalenkami, ale i výslovnými bizarnostmi. V těch triumfují dva lrové, z nichž jeden, jménem Lou Flanagan, rád chodívá do sněmovny ve fotbalových dresech, občas i bez kalhot. Ten je nosí aspoň čisté. Jeho kolega Mick Wallace je mívá ušmudlané.

Není to problém financí

Ale budiž – je to jen obraz celkového úpadku oblékání v evropské společnosti, v níž džíny, tričko a botasky nosí už i bankovní úředníci do práce, profesoři na přednášky a diváci na operu. Kdysi uctívaná řemesla krejčovská a ševcovská krachují

pro nedostatek klientů.

Ne že by ti bruselští křupani na pořádného krejčího neměli. Podle údajů serveru Euronews v roce 2024 dostávali měsíční plat 10 337 eur. K tomu 350 eur za každý v parlamentu odsezený den. Měsíční příspěvek na provozní výdaje do 4 950 eur. Měsíční cestovní výdaje do 4 886 eur. (Do provozních výdajů se snad dá započítat ušití slušného pracovního oděvu?).

Na platy a výdaje asistentů dostávají evropští poslanci měsíčně 29 557 eur. Plus úhrady právních výdajů – včetně obhajoby při prokázaném nařčení z trestného činu. Plus tohle či tamto, co nám ještě zůstalo zatajeno. Krom toho mají povolenou vedlejší výdělečnou činnost, čehož využívají dvě třetiny poslanců, s celkovými souhrnnými vykázanými ročními příjmy 8,6 milionu. O nevykázaných nemluvě. Po dosloužení pětiletého mandátu dostanou penzi a rozlučné 248 tisíc eur.

Jenže chamtivci nikdy nevědí, kdy mají dost. Ty provozní a

cestovní výdaje nemusejí vykazovat stvrzenkami a fakturami, věří se jim teorticky, že vrátí, co neutratili, ač se taky ví prakticky, že je to ani nenapadne. To z celkového počtu 700 poslanců to v roce 2024 učinili 44 podivínů, pokrok oproti roku 2023, kdy jich bylo 18. Za pětileté období 2019-24 jim parlament na útraty poskytl 253 milionů. Neutracených vrátili 4,3 milionu.

Někdo nemá stále dost

A ani to jim to nestačí. Bruselská policie zrovna vyšetřuje dva italské europoslance, kteří se vzájemně jeden za druhého podepisovali na zasedáních parlamentu, aby mohli brát těch 350 eur i za den v nepřítomnosti.

Ale to jsou jen halířky. Oba jsou taky známí jako nadšení propagátoři čínské elektronické korporace Huawei, kvůli níž právě probíhá v Bruselu policejní šetření. Jiní čtyři poslanci jsou už ve vyšetřovací vazbě, obžalováni z členství v kriminální organizaci, přijímání úplatků, praní špinavých peněz a padělání. Pátý propuštěn na podmínku. Bude jich víc, policie už teď podezírá nejmíň 15.

Vzpomeňme si, jak si okolo olympiády europoslance a jiné europapaláše uplácel Katar. Po Bruselu pobíhaly kufříky se statisíci eur v hotovosti, jak se poslanci předháněli, kdo o Kataru v parlamentu přednese lepší propagaci. Následnému návrhu na lepší zviditelnění korupčních souvislostí se poslanecká většina vysmála. Dnes má na talíři další skandál, tentokrát s čínskou telekomunikační korporací Huawei, která v Bruselu upláčí hlava nehlava. Je mimochodem podezřelá z elektronického sledování a ovlivňování uživatelů, schopnosti provádět elektronické sabotáže, a podobných komunistických rošťáren. Její produkty jsou zakázány v USA a několika evropských zemích. K suspendování „věrohodně podezřelých“ kolegů vyzvala parlament písemně skupinka 28 poslanců. Těch ostatních 672 to buď nezajímá, nebo nechtějí, aby se přišlo i na ně.

A jako by tohle všechno už samo nebylo dost pikantní, bruselská policie by ráda obžalovala bývalého europoslance pana Lehneho, pozdějšího šéfa Evropského auditorského soudu – právě oné instituce, jejíž funkcí je kontrolovat finance EU a odhalovat defraudace. Policie na něho má pár otázek týkajících se pobírání cestovních a pobytových příplatků, na něž neměl nárok. Jenže on je pořád – ač ve výslužbě s tučnou penzí a zlatým padákem – pod imunitou auditorského soudu. A ten jej odmítá policii vydat.

Vítejte ve světě kozlů zahradníky a pytláků myslivci. A buďte pyšní, že na to vyděláte a ze svých daní uhradíte. Vždyť i to je míra naší kolektivní prosperity.

**HUMOR UMÍRÁ, SEX NÁS
SNAD PŘEŽÍJE**

Mailing address:

NOVINY P.O.BOX 3335, REDFERN, NSW 2016

further information and advertisements rates <http://noviny.20m.com>

Publisher Publisher and Editor-in-Chief: Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail: nesemvamnoviny@gmail.com. NO FAX

MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU\$ 95.00, a half year / na půlrok AU\$ 50.00. Evropa a Amerika AU\$150 na rok včetně poštovního (noviny se tisknou každé druhé pondělí / printed every second Monday).

Pondělí 11. srpna

Vzbudit soucit a rozdmýchat nenávist vůči Izraeli mají způsobit fotografie z palestinské Gazy které jsou všechny inscenovány.
Zelenskyj varuje, že Rusové chystají masivní ofenzívu. EU chystá 19. sankční balíček
Trump se chystá říct Putinovi, aby skončil válku
Proti bezděákům ve Washingtonu nastoupí Národní garda
Fiala podmiňuje mír souhlasem Ukrajiny
Ministerstvo obrany má smlouvu na servis tanků Leopard
Ministerstvo financí zpochybňuje vládní předvolební projekt zvýšit všem platy A Na Šumavě chytají vlka
U nás je konečně léto

Úterý 12. srpna

Čína vzkázala našemu prezidentu Pavlovi, že má u ní utrum protože navštívil dalajlámu a tím poškodil Čínu.
Orbán se raduje, že Rusko zvítězilo nad Ukrajinou
Zelenskyj nestáhne armádu z Donbasu
Gréta a několik herců se chce opět plavit do Gazy
Pohřešovaný třináctiletý český hoch zahynul v Německu
Po útěku Iva ve Zvoli se zjistilo, že jsou v kontrolách mezery A Podle agentury NMS by se do Sněmovny dostali i Motoristé
Vědci zjistili, že klimatická změna prodlužuje požární sezónu A U nás normální léto

Středa 13. srpna

Trump vyhrožuje, že bude zlý, pokud Putin nezastaví válku A Ve Washingtonu začala působit Národní garda proti bezděákům
V Bělorusku se chystají manévry s nácvikem jaderných úderů A Na východě Ukrajiny Rusové postupují
Babiš vyhodil kvůli skandálu poslankyni Balaščíkovou z kandidátky ANO A Ministr Kupka rozhodne za měsíc o mostě na Výtoni v Praze
Feri má na krku další znásilnění
Gorily v pražské ZOO fasují zmrzlinu
U nás pořádný letní den jak má být

Čtvrtek 14. srpna

Balaščíková si svůj mandát za ANO ve sněmovně podrží
Vrcholí přípravy summitu Putin – Trump
Evropa koupí v USA zbraně za 1,5 mld dolarů pro Ukrajinu A Rusko a Ukrajina si vyměnily zajatce
Zelenskyj jednal s britským premiérem Starmerem
V Česku bylo místy až 36 stupňů
V areálu budoucího centra Dornych v Brně objevili archeologové starý hřbitov
Zoologové chytili uprchlou vlčici v šumavském Srní
U nás léto, teplo až 31°C

Pátek 15. srpna

Začalo jednání Putin – Trump na Aljašce
Agentura Hamás uvádí skrz kanál OSN, že zahynulo dalších 1790 Palestinců při distribuci jídla
Izrael vyslal do Gazy 300 kamionů s pomocí
Ve švédském Örebro po sobě střílely gangy
Policie odvedla v poutech bitcoinového dárce Jiříkovského A Hlavní hygienička žádá audit ve věci zlínské hygieny dirigované poslankyní Balaščíkovou
Ministr Výborný se distancoval od kroužkování lidovců v příštích volbách
Alena Vításková dostane odškodnění 1,5 milionu korun
U nás letní počasí, teplo 31 °C

Víkend 16. – 17. srpna

Chystá se setkání delegace Evropy v Bílém domě
Hovoří se o zárukách pro Ukrajinu
Doněcká fronta je v pohybu v obou směrech
Rakousko chce sabotovat rozšíření Dukovan
Jsou nové preference, v podstatě nic nového, ANO vede o parník A Vláda bude projednávat zákon „lakování na zeleno“, přinese buzeraci a zdražování
Šlachta chce žalovat Piráty a Zelené kvůli nepřiznané koalici A Lipavský ladil postup pro jednání se Zelenským, u kterého nebude
U nás luxusní léto, sluníčko, žádné horko

Pondělí 18. srpna

Ve Washingtonu začala jednání o Ukrajině s evropskými lídry A Rusové pokračují v náletech na Ukrajinu
Hamás možná souhlasí s návrhem na příměří
Jižní Korea a USA zahájily pravidelné vojenské cvičení
Prezident Pavel si myslí, že Trump málo tlačí na Rusko
Česká ambasáda v Teheránu částečně obnovuje činnost
Podle průzkumu CVVM 64% lidí chce manželství pro homosexuály A Zdraží se jednorázové jízdenky MHD
U nás krásný letní den s příjemnými teplotami

Úterý 19. srpna

Netanjahu osolil Macrona, že podporuje antisemitismus
Izrael požaduje propuštění všech rukojmích
Koalice ochotných sál podporuje Ukrajinu
Macron varuje Evropu před naivitou

Nápad zakázat konkurenci jít do voleb se ujal, vede strana Volt a Přísaha A Prezident Pavel varuje před přehnaným očekáváním z jednání o Ukrajině
Do korespondenční volby se týden před termínem přihlásilo 20 tisíc krajanů
Na útěku jsou ještě dva chytří vlci z výběhu v Srní
U nás krásné letní počasí bez vedra

Středa 20. srpna

Izraelská armáda zahájila útok na hnízdo teroru Gazu
Slováci budou počítat svoje medvědy
Rusové dobyli tři další vesnice A Švédové kvůli dolu na železnou rudu stěhují kostel ve městě Kiruna
Spolu zveřejnilo volební program, chce zrušit Ministerstvo pro místní rozvoj
Fiala sprdnul Blažka, aby se už nevyjadřoval
Vláda schválila novelu, o „lakování na zeleno“
Další vlčice uprchlá ze Srní odchycena
U nás krásný letní den

Čtvrtek 21. srpna

V Itálii zatkli Ukrajince podezřelého z destrukce plynovodů Nord Stream A Podle viceprezidenta Vance hlavní díl záruk Ukrajině musí nést Evropa
Soud zrušil Trumpovi pokutu za nadhodnocení majetku
Dnes je to 57 let co přišli soudruzi rusko ukrajinské armády - 50 000 (20 divizi), 2000 tanků a 800 letadel. Bulharská, Polská a Rumunská armáda čítala 68000 vojáků, Východoněmecké armádě soudruzi z SSSR zakázali vstup. A Několik set lidí sice demonstrovalo v den 21.8. před ruskou ambasádou ale jinak nic, ani soudruh jenerál ani žádný politik ,
Fiala se před volbami vykrucuje v otázce mírové mise na Ukrajině A Rakušan sjednávám pakt o neúčasti ve vládě vedené ANO, oslovil Fialu a Hříba
Decroix zveřejnila další pokračování časové osy, její ministerstvo se hlásí jako poškozené A **Česká pošta přestane kvůli Trumpovým clům dopravovat balíky do USA**
U nás trochu zataženo, celkem hezký den

Pátek 22. srpna

Lavrov popřel, že se chystá schůzka Putina se Zelenským a Zalužnyj chce do voleb jít proti Zelensk
OSN hlásí na základě dat od Hamásu hladomor v Gaze
FBI prohledala dům Trumpova kritika Boltona
Hříb odmítl schůzku s Rakušanem a Fialou
Rakušan schůzku odpískal
Fiala se chlubí videem, na kterém mu někdo chce dát facku A Učitelka Bednářová se odvolala v procesu kvůli popírání ruské invaze
U nás celkem chladno, do 20 stupňů, polojasno

Víkend 23. srpna – 24. srpna

Odtajnilo se, že většina demonstrantů ve Washingtonu je za protesty placena.
Plameny v ruské jaderné elektrárně Kursk. Útočil ukrajinský dron A Pentagon blokuje použití amerických střel
Ukrajinci na území Ruska
Rusko souhlasilo, že bude po válce respektovat územní celistvost Ukrajiny A Izrael v neděli podnikl nové údery na Jemen v odvetě za raketu vypuštěnou v pátek.
Čínská „super ambasáda“ v Londýně vyvolává špiónážní paniku
Přítomnost českých vojáků na Ukrajině je teoreticky možná, řekl Lipavský A Vládní koalice Spolu si v srpnovém volebním modelu polepšila na 21,3 procenta.
Lhůta pro zápis do voličských seznamů v Austrálii skončila v neděli 24. srpna.
Česko zažilo zatím nejchladnější ráno letošního léta.
Někde mrzlo, padaly i rekordy, v Praze 4°C

Soucít s vrahy

Alexander Tomský 2025
Od války Hamásu proti Izraeli jsme svědky podivného úkazu. Nejenže po Hitlerovi největší masakr Židů nevyvolal ve světě solidaritu s oběťmi útoku, ale většina západních médií, politiků a veřejných osobností místo odsudku džihádistických teroristů podporovaných Gazany obviňuje Izraelce z přehnané reakce nebo z válečných zločinů. Vypadá to, jako by měl Izrael právo bránit se pouze pasivně, tak jako když po 20 let nechal na své území dopadat někdy až tisíc raket denně. Místo solidarity s židovským státem, jemuž se nikdy nepodařilo teroristické útoky zastavit a donedávna válčil na několika frontách, vypukla na Západě vlna nenávisti.

Důvodů je několik. Západní levice vzala islám pod ochranu a přijala arabský požadavek na palestinský stát, ačkoli Palestinci jej trvale od roku 1947 výměnou za uznání Izraele odmítají (8 krát) a svou národní identitu si založili na likvidaci Izraele. Guerilla za osvobození Palestiny vznikla v roce 1964, tři roky před okupací palestinských území. Přesto Izraelci opustili Gazu a na Západním břehu ustavili palestinskou autonomii, což je nakonec stálo tisíce životů.
Nepřátelé Izraele ovládli mezinárodní lidskoprávní organizace, zejména Západem financovanou OSN, a celá desetiletí vedou kampaň proti Izraeli na pofiderním základě lidských práv. Její agentura pro uprchlíky s miliardami západní pomoci umožnila Hamásu vybudovat největší vojenskou základnu světa.
Teroristé v Gaze sice prohrávají, ale v atmosféře západní nenávisti vůči Izraeli vyhrávají válku propagandistickou. Británie, Francie, Austrálie a další státy hodlají uznat Palestinu jako nezávislý stát bez nutnosti uznat Izrael, což nevěstí nic dobrého. Nebyla snad Gaza nezávislým státem?
Chápu, že někteří slušní lidé o zavlém kontextu boje s guerillou v přelidněné enklávě nepřemýšlejí, zejména mají-li v úctě lživá média jako BBC, New York Times nebo Guardian. A co teprve když se papež po neúmyslném zásahu kostela v Gaze zmíní o barbarství války. Kamarádka mi poslala výroky básníka Adama Boržiče, jenž „za hrůzy a hladovění“ v Gaze místo teroristů obviňuje Izrael. Zřejmě ani neví, že statistiky dovozu potravin dokazují, že šlo o výmysl a pomluvu. Všechny fotografie hladovějících dětí s výjimkou vyzábělých židovských rukojmí byly podvržené, stejně jako nafouklá čísla civilních obětí. Ano, válka je strašná a zabíjí nevinné děti, i kdyby je teroristé nezneužívali k odpalování min a neposílali na výzvědy, což je válečný zločin. Proč mají mít Izraelci soucit s nepřáteli, kteří už sto let opakují, že Izrael zlikvidují? Málokdo ví, že při masakru 7. října rabující Gazané zavraždili více nevinných Židů než ozbrojenci Hamásu.
Palestinci si své utrpení způsobili sami a naprosto vědomě. Západ měl válku s vražedným Hamásem tak jako s islamisty v Iráku jednoznačně podpořit. Proč se tak nestalo? Proč svět nechápe, že Izrael musí genocidní fanatiky zlikvidovat? Lidé jako Boržič de facto žádají, aby se Izrael stáhl a kvůli dětským obětem nechal enklávu zločincům napospas. Uvědomují si tito kritici, že žádná země na světě by vedle sebe netolerovala stát, jehož obyvatelé usilují o její zničení? Izrael už stokrát ve svém idealismu prokázal víru v mírovou koexistenci s Palestinci, ale nakonec si vždy přivodil teror a musel se bránit. A jediný na světě usiluje civilisty chránit. Dnešní vlna antisemitismu fanatickou neústupnost džihádistů podpořila. Jejich oběti přinutily Západ kapitulovat. Izrael se stal vyvrhelem mezi národy, Židé příčinou všeho zla.
Lidé dobré vůle by měli vědět, že čiré zlo, kult smrti, představují džihádisté – a měli by si přát, aby je Izraelci zlikvidovali. Ano, i za cenu utrpení nevinných, jež válka s barbary vyžaduje. Od Afghánistánu až po Sýrii a Afriku se opakují útoky genocidních islamistů, připomeňme si alespoň naše oběti - Paříž, Nice, Londýn a Manchester. Nejde pouze o Židy, Izrael bojuje i za nás

Incident v Báčskom Petrovci

Blanár: Incident v Báčskom Petrovci je politizácia apolitického podujatia, Slovensko sa do Srbska nemieša

11.08.2025, - Podľa Blanára išlo o nepovolené politické aktivity, ktoré neboli súčasťou programu, a ich spájanie so slovenskou menšinou považuje za zneužitie na vnútropolitický boj.

Šéf slovenskej diplomacie Juraj Blanár v pondelok uviedol, že slovenská diplomacia ani Zastupiteľský úrad Slovenskej republiky v Belehrade nebudú komentovať ani zasahovať do vnútropolitického diania v Srbsku.

Reagoval tak na incident, ku ktorému došlo počas víkendových Slovenských národných slávností v Báčskom Petrovci.

„Vo vedľajšej dedine, v Begeči, niekto vyrobil zoznam Slovákov, ktorí sa majú vystaňovať z dediny, a vylepili to na kostol. Bolo to pred dvomi rokmi,“ rozpráva poľnohospodár Ivan Krošlak, občan Srbska slovenskej národnosti, ktorý žije v Hložanoch, obci neďaleko Báčskeho Petrovca.

Obdobný prípad sa stal približne pred rokom v ďalšej obci v Kysáči, kde niekto na desiatich miestach nastriekal nápis „Zabi Slováka“. Vinníka doteraz nenašli.

„Najnovší prípad sa stal asi pred dvomi mesiacmi. Na strednej škole v Slankamenských Vinohradoch zbili chlapca iba preto, že je Slovak,“ hovorí Krošlak.

Čo by podľa neho malo v takom prípade nasledovať v krajine, ktorá sa stará o svojich občanov? „Má prísť polícia, prokurátor, aby sa to vyšetrilo a našli vinníka.“ Dodáva, že sa to nestalo, pretože všetci policajti sú členmi vládnej Srbskej pokrokovej strany (SNS), preto doteraz nikoho nepotrestali.

O týchto prípadoch sme sa dozvedeli len vďaka tomu, že sme strávili dva dni – utorok a stredu tohto týždňa – v Báčskom Petrovci, kde Slováci tvoria absolútnu väčšinu obyvateľov. Stretli sme sa a rozprávali s viacerými príslušníkmi slovenskej menšiny v Srbsku z tejto dediny a z okolia – priamymi potomkami Slovákov, ktorí sem prišli v 18. storočí počas sťahovania na Dolnú zem.

Prišli sme tam po tom, ako cez víkend skupina chuligánov zaútočila na výstavu fotografií z protivládnych protestov. V sobotu sa odohrali dva útoky – najskôr skupinka agresívnych ľudí strhla a potrhala fotografie vystavené v parku. Popoludní prišla opäť a výsledkom už bolo aj niekoľko zranení miestnych Slovákov – napríklad staršiu paniu zhodili na zem a ona skončila s rozrazenou perou u lekára.

Starší aj mladší krajanovia hovoria, že takú atmosféru strachu si v Báčskom Petrovci nepamätajú. Vysvetľujú, že ak nie ste zapojení do korupčného systému, ktorý je súčasťou vládnucej Srbskej pokrokovej strany prezidenta Aleksandra Vučića, nezmôžete nič a zdôrazňujú, že ešte aj polícia je toho súčasťou.

Kriticky vnímajú aj to, že sa ich slovenské inštitúcie v Srbsku vrátane Matice Slovenskej či Národnostnej rady slovenskej národnostnej menšiny nezastanú, a sú tiež sklamaní z vyjadrení slovenského premiéra Roberta Fica či ministra zahraničných vecí Juraja Blanára – obaja tvrdia, že do vnútropolitických záležitostí Srbska sa nebudú miešať a že ide o spor vládnych prívržencov s opozičnými.

Fico označil víkendový incident za „opozično-vládnu“ roztržku. „Kam teda patríme? Na koho sa môžeme obrátiť? Stačilo by, keby sa niekto zastal našich ľudí, keď sa stane útok. Nás nebijú Srbi ako národ, ale kriminálnici, ktorých režim kryje,“ hovorí Krošlak z Hložian.

Osudy politických väzňov z posledného transportu pred koncom vojny

Soňa Gyarfašová

Poznáte príbeh posledného transportu politických väzňov, ktorí vypravili nacisti pred koncom vojny zo Slovenska? Dlhé roky zostával zabudnutý. Napriek tomu, že v ňom boli mnohé významné osobnosti demokratického odboja.

Dostali sa sem majiteľ bratislavského kníhkupectva Justícia Oldřich Seiler, akademický maliar Ľudovít Varga, myjavský hostinský, manželka Alžbeta a Pavol Sadloňovci, reformovaný kňaz a medzivojnový poslanec Štefan Stunda, národohospodári Ján Orságh a Július Vagač, ktorý spolupracoval priamo s Imrichom Karvašom, študenti Jozefa Tomeček či Radko Klimeš.

Alebo dôstojník, učiteľ a československý reprezentant v atletike a vrhu guľou Valér Kubáni, ktorý bol strýkom nášho dnešného rozprávača.

Všetci títo ľudia boli počas druhej svetovej vojny v odboji proti fašizmu - a veľká časť z nich už pred rozbitím Československa

Všetci títo ľudia boli väzňami posledného transportu politických väzňov zo Slovenska.

No ich činnosť sa nakoniec prezradila a oni skončili za svoje odbojové aktivity vo väzení - ako politickí väzni Slovenského štátu.

Šesť týždňov pred oslobodením Slovenska však všetkých týchto ľudí vydala slovenská vláda priamo do rúk nemeckému gestapu, ktorý vypravilo krátko pred oslobodením päť transportov. Dva trenčianske, jeden nitriansky a dva transporty odišli z Bratislavy.

Posledný transport vypravili práve z Bratislavy - v noci z 31.marca na 1.apríla 1945, v čase, keď už utekala celá vláda na čele s prezidentom Jozefom Tisom. Bolo to len tri dni pred oslobodením Bratislavy. V transporte bolo 120 politických väzňov, veľká časť ľudí, ktorá sa zapojila do demokratického odboja.

Necelý mesiac pred koncom druhej svetovej vojny skončili všetci títo ľudia v nacistickom vyhladzovacom tábore Mauthausen. Bol to vtedy posledný deň ich života – nacisti ich okamžite poslali do plynovej komory.

Strýko nášho dnešného rozprávača Valér Kubáni, veriaci evanjelik, mal počas cesty pri sebe jedinu vec, svoju Bibliu. Až keď ju po vojne doniesol rodine jeden z väzňov Mauthausenu, ktorý ju našiel v plynovej komore, uverili, že sa ho nikdy nedočkajú.

Hoci vdovy po zavraždených a pozostalí písali listy na všetky štátne inštitúcie - s prosbou, aby štát zriadil po vojne aspoň malý pamätník, ktorý by ich pripomínal, na zavraždených demokratických odbojárov sa veľmi rýchlo zabudlo.

Narozdiel od prvého bratislavského transportu, v ktorom bolo veľa významných komunistických činiteľov - a jeho väzni sa dočkali pamätníka hneď po fronte.

Na druhý bratislavský transport, ktorý bol posledným transportom politických väzňov sa po vojne zabudlo.

Nebolo to vlastne celkom pohodlné týchto ľudí pripomínať.

Udavači, ktorí ich dostali do transportov, prehodili kabáty a stali sa z nich komunisti (jeden z nich, ktorý zradil gestapu ôsmich typografov na čele s Antonom Kadnárom - tí vydávali ilegálne noviny, - sa stal napríklad po februárovom prevrate šéfom tlačiarne Rudého práva)

"Ale keby tí chlapi boli aj prežili, skončia určite v Jáchymove alebo ešte horšie," je presvedčený pán Ľudovít Sabadoš.

Keď sa ho spýtame prečo, neváha. "Mali svoj postoj, svoje presvedčenie a to človeku tak ľahko nevezmete."

Po desaťročiach našiel v rodinnej pozostalosti vetký listok papiera - petíciu, ktorú písali vdovy po zavraždených na všemožné štátne orgány. A žiadali o zriadenie malého pamätníka, kde by sa mohli pristaviť, pospomínať.

Nikdy sa to nestalo.

Na dlhé desaťročia spomienka na týchto ľudí zomrela spolu s väzňami.

On sám si v mysli vedel vybaviť ešte mená vdov, ktoré sa u nich schádzali. "Nikto a nič by nemalo byť zabudnuté," hovorí.

A tak sa na prahu osemdesiatky rozhodol vrátiť osudy týchto ľudí do našej pamäti. Vybral sa do archívov na Slovensku aj v zahraničí a niekoľkokrát do Mauthausenu...

Dal si za cieľ, že zrekonštruuje osud každého väžňa z posledného transportu... Hoci sa to ukázalo ako nadľudská úloha, po posledných stopách pátra dodnes.

Za vlastné úspory vydal v malom náklade knižku, ktorá má osudy týchto ľudí pripomínať...

No píše aj o konkrétnych menách udavačov a tých, ktorí stoja za tragédiou týchto ľudí...

"Beriem to ako dlh svojej rodine, strýkovi Valérovi Kubánimu aj všetkým ľuďom, ktorí zahynuli v plynovej komore," hovorí.

Vypočujte si s nami príbeh, ktorý zachytila Soňa Gyarfašová, o poslednom transporte politických väzňov, ktorý odchádzal zo Slovenska pred koncom vojny.

O životoch, ktoré skončili v Mauthausene a po vojne sa ich rodiny sa nedočkali spravodlivosti ani obyčajnej úcty. Je to však tiež príbeh o ideáloch, ktoré človeka vedú do rizika aj príbeh o vyrovnávaní sa s našou minulosťou.

Viac už na Rádiu Slovensko v našich Osudoch

Ďalší väzni z posledného transportu politických väzňov

Řeč diplomata versus řeč hodnotového pokrytce

Ivan Šrámek 2025 deník TO

Světový a občany nejoblíbenější lídr Petr Fiala, který je na mítincích s voliči obklopen kordonem těžkooděnců jenom proto, aby ho láskou neumačkali, nám opět předvedl, zač je toho Ursula.

Co předcházelo, čím to začalo...

Když byla na Slovensku v roce 2023 volebně poražena vláda Progresívneho Slovenska, která byla Ursulou a dalšími soudruhy soukmenovci vynášena do nebes a na post premiéra se dostal patriot, konzervativec a levičák Robert Fico, který se hlásil k doktríně míru a diplomacie ohledně konfliktu na Ukrajině a k hájení zájmů občanů Slovenska, v našem hodnotovém politickém rybníčku, který tak spolehlivě poklonkuje zkorumpované Evropské komisi nebo globálním korporátům, to vypadalo, jako když střelíte do hus.

To bylo kejhání, to bylo syčení, jako kdyby občané Slovenska byli donuceni pod hrozbou zastřelení hodit volební lístek SMERu a Robertu Ficovi. Ano, zaznívaly tady hlasy, že volby byly nedemokratické a zmanipulované, což mě donutilo pozdvihnout obočí, neboť všichni provládní, mediální prostor ovládající presstituti na Slovensku dštili oheň a síru, volební průzkumy byly mainstreamově cinknuté, prostě všechno tak, jak jsme zvyklí u nás. Robert Fico a jeho SMER byli líčení jako hrobaři hodnotově ukotvené liberální demokracie na Slovensku. A to včetně povytahaných, dávno zapomenutých kauz a zpochybňování rozsudků u těch, které byly rozsouzeny pravomocnými rozsudky soudů.

Po rozdělení Československé republiky, kdy jsme se staly dvěma různými nezávislými státy, mezi námi vždy panovaly silné vazby a korektní vztahy, ať už byla u nás či na Slovensku jakákoliv vláda. Dokonce se dodržoval úzus, že ani jedna strana nekomentovala a nezasahovala do záležitostí toho druhého státu či vlády, která tam momentálně byla.

Jenže to se změnilo s utrpeným vítězstvím (v očích mnoha zločinného) spolčení SPOLU/PirSTAN u nás a se zvolením komunistického rozvědčíka, čtecího zařízení a podpisového automatu Petra Pavla na Hrad.

Bezmála vzápětí, kdy Robert Fico začal plnit předvolební sliby ohledně zákazu indoktrinace dětí LGBTQ ideologií, politikou všech azimutů a hájení pozice Slovenska ohledně dovozu levných energií odkudkoliv, přišla kritika od naší „hodnotové“ pětidemoliční vlády, která se plněním nějakých předvolebních slibů vůbec netrápí, a dokonce lže jako když tiskne o svých úspěších. A Petr Fiala dokonce zrušil koncept společných jednání mezi vládami České a Slovenské republiky, tak jak se v minulosti dodržovala a vedla v některých otázkách ke společnému postupu při opozici vůči EU/EK třeba v rámci Visegrádské čtyřky. Petr Fiala kvůli pohlazení od Uršulky tak splnil její další přání torpédovat V4 jako opoziční blok vůči sebedestruktivní politice nekompetentních a zkorumpovaných (j)elit v čele EK/EU a připojil se tak naplno k této sebedestruktivní politice českého průmyslu a ožebračení občanů České republiky.

Knížní recenze

Nadto po volbách, když přicestoval Robert Fico na návštěvu České republiky, nebyl ani přivítán rozvědčíkem *Pávkem* na Hradě, jak by se přinejmenším slušelo, protože tam zrovna protoKolářem dosazený správce hostil nebinární Šimečko z Progresívneho Slovenska, které volby prohrálo.

Suma sumárum, zde je jednoznačně ilustrováno nepřátelství, které bylo bezpochyby vyvoláno ze strany Petra Fialy, ke kterému se připojil i kinderministr Lipavský (Pirátský ODSák), a také na tom vyvolání nepřátelství participovalo i rudé obsazení Hradu.

Současná pokrytecká kauza ze Strakovky

EU/EK se rozhodla další, už osmnáctou sankcí proti RuSSSSSSSSku sobě samé uštělit obě nohy a obě ruce a Robert Fico si je velmi dobře vědom, že levné energie pocházející z Ruské federace, které chtějí ideologičtí fanatici v EU/EK od roku 2027 úplně zakázat, představují pro obyvatele a průmysl Slovenska velmi vážnou hrozbu. Proto se v zájmu Slovenska rozhodl vetovat tento 18. balíček sankcí.

A tak se hodnotový (čtete rektálně alpinistický vůči EU/EK) Petr Fiala rozhodl napsat panu Ficovi dopis, který se odvolává na:

- „mimořádné blízké vztahy” se Slovenskem
- „odpovědnost vůči společným evropským hodnotám svobody, bezpečnosti a solidarity”
- „společný zájem zajistit bezpečí našich zemí a našich občanů”
- „zájmy Ukrajiny”

Každý lucidní člověk u těchto ideologických výkřiků nemůže nevzpomenout na články Rudého práva před plyšákem, a na projevy Milouše Jakeše a dalších podobných. Já nevím jak vy, ale v každé mnou označené odrážce se skrývá tolik pokrytectví a pohrdání nejen vůči suverénnímu jednání premiéra Roberta Fica, ale i pohrdání námi, občany České republiky, ze kterých si signalizující kampeličkář Fiala udělal rukojmí.

Státník a diplomat

Pan Robert Fico na své sociální síti následně umístil celý dopis, který zaslal eurohujerovi Fialovi:

„Vážený pán predsedu vlády, milý Petr, potvrdzujem prijatie Vášho listu, v ktorom ma žiadate, aby slovenská vláda bez akýchkoľvek podmienok súhlasila s 18. sankčným balíkom proti Ruskej federácii. Slovenská republika je demokratická a suverénna krajina. Návrh 18. sankčného balíka sme spojili s návrhom Európskej komisie zastaviť od 1. januára 2028 akékoľvek dodávky ruského plynu a žiadame relevantných hráčov, aby Slovenskej republike poskytli potrebné garancie, že po 1. januári 2028 bude mať Slovenská republika dostatok plynu za rozumné ceny. Ide o slovenský národno-štátny záujem. Žiadam Vás, aby ste ho rešpektovali. Vo svojom liste píšete, že Slovensko je Vám mimoriadne blízke. Rovnaký názor vo vzťahu k Českej republike zdieľame aj my na Slovensku. Najlepšou odpoveďou na zbytočnú nervozitu v medzinárodnom

priestore by bolo spoločné rokovanie vlády Slovenskej republiky a Českej republiky, na ktoré Vás v čo najkratšom čase pozývam na územie Slovenskej republiky. S úctou Robert Fico.”

Údiv? Žádné moralizování vůči Fialovi, žádné hodnocení přešlapů jeho vlády, jen uctivé, ale rozhodné vyjádření důvodů, které vedou k odmítnutí sankcí v 18. balíčku, který by rozhodně velmi poškodil zájmy Slovenska. A dokonce se odvolává na Fialou zmíněné „mimořádné blízké vztahy” (žádná výčitka vůči tomu, že je právě Fiala ničí) a zve Fialu na jednání na Slovensko.

A jaký je konec této pohádky (nebo spíše tragikomedie) v podání Petra Fialy? Kdo by očekával, že se nejneoblíbenější politik a eurorektál chytí za nos, mýlil by se. „Sicher, genosse premier, ablehnen! Ja wohl, mein lieber Peter,” vzkázala *korupčnice* Leynová. A jak dostal Péťa befehl, tak udělal...

Vzkaz Otovi Klempířovi

Aston Ondřej Neff 2025

Berte mě jako pozorovatele divadelního představení z poslední galerie neboli bidýlka. Vím, že se po volbách nic nestane, dál svou cestou půjde socialistický stát obrněný navrstvenými zákony a podpíraný kohortami parazitů, kteří by bez něho zahynuli. Tak to bude, i kdyby vyhráli kulatí nebo hranatí, tlustí nebo tencí. Nicméně apatický nejsem. Je to vidět i na tom, že tu už třicet let píšu úvodníky. Takže dnes zcela osobně. Je mi velmi nepříjemné, s jakým úspěchem média dostala do popředí komunisty a už se mi naprosto hnusí, jak se prohlašuje za konzervativce opovrženíhodný typ, jako je Foldyna. Ale to jen na okraj. Volby pravděpodobně vyhraje ANO, je to celkem logické, protože je to klasicky sociálně demokratické uskupení a jeho šéf Babiš to takzvaně umí s lidmi, kteří obvykle sociální demokraty volí. Před ním bodoval Zeman, teď je to Babiš, žádná záhada na tom není.

Podstatné je, kdo půjde s Babišem do koalice. V tomto ohledu nastala zajímavá situace: nejrozumnější by bylo, kdyby to byli Motoristé... kdyby jen ten Turek nebyl takový kretén!

Toto mi táhlo hlavou nad zprávou, že Ota Klempíř bude za Motoristy kandidovat. Otu znám, vážím si ho a mám ho rád. Mohl bych uvést mnoho důvodů k obdivu – a jeho angažmá pro Motoristy se tomu nevymyká. Prostě... to zkusil. O naději na úspěch si mohl myslet co chci, ale nepochybují o upřímnosti jeho úmyslu. O to komičtější mi přijde reakce kapely J.A.R., že s Otou už nebude vystupovat. Co je to ta J.A.R., nejsem fanda... Nějací svazáci? Adepti na Festival politické písne Sokolov? Nevím. Chovají se tak, je to klasická svazácká reakce, soudruh se nám uhnul z dohledu, tak ho vyloučíme. Jen to vím, že angažmá v politice je dnes krajně riskantní podnik. To je jeden z důvodů, proč politika vypadá tak bezbarvě, tupě, bez nápadu a jiskry. Takže uzavřu, Motoristy volit nebudu, ale držet ti palec budu, Oto!

"Pokud se někdy ztratíte v lese, kompas vám pomůže ztratit se víc na sever."

Dozvěděli jsme se , ale bůh ví co je na tom pravdy.

Poslal nám Oldřich B

Desítky Ukrajinců žalují u soudu Českou republiku kvůli sociálním dávkám. MV jim neudělilo dočasnou ochranu kvůli tomu, že pobírají dávky v jiné zemi, a tudíž v ČR na ně dle zákona již nemají nárok. To se jim ovšem nelíbí, a tak s podporou ukrajinské ambasády podali na ČR hromadnou žalobu. Týká se to především Ukrajinců z Rakouska, Německa a Polska, kde jim naprosto sociální podporu zkrouhli, nebo musí podávat majetková přiznání, či doložit beztrčnost...

Takže v praxi to je tak, že oni šli do jiných zemí kvůli finanční podpoře a jakmile o ni přišli, tak chtějí jít jinam, kde jim bude dáno víc. To by ovšem jít nemělo, a tak se obracejí na soudy a vyhrožují i Evropskými soudy... Do toho se zapojil i Vít Rakušan, který oznámil, že po skončení války předpokládá, že se do ČR přesune dalších asi půl milionu ukrajinských veteránů, kteří přijdou za svými rodinami.

V rozsudku Krajského soudu v Brně jde o případu Ukrajinky, které udělilo dočasnou ochranu Rakousko. Ukrajinka poté požádala o ochranu v ČR. Když si statut prodlužovala, ministerstvo vnitra přišlo na to, že už je v registru evidovaná v Rakousku: „Zjistil, že žalobkyni už ke dni 28. 3. 2022 – tedy před podáním žádosti v Česku – udělilo dočasnou ochranu Rakousko. Z toho dovodil, že žalobkyně uvedla v tiskopisu české žádosti nepravdivé informace.“ Proti jí vnitro dočasnou ochranu odňalo. Ukrajinka české ministerstvo vnitra zažalovala.

Uvedení nepravdivé informace není důvodem pro odmítnutí dočasné ochrany respektive směrnice takový důvod nezná. Proto se Krajský soud v Brně převážně zabýval druhým důvodem odmítnutí. Tedy faktem, že Ukrajinka byla k dočasné ochraně registrovaná už v Rakousku. Vnitro ji ochranu odňalo podle vnitrostátní úpravy.

Pro nové kolegy kuchaře.

Čekám na ženicha, až přiveze svatební dort. Přijíždí autem, hodí tam krásný smyk a prudce zabrzdí. Říkám si, to jsem na ten svatební dort zvědavěj. Nese dort v polystyrenovém obalu. Říkám mu: Ten dort má určitě horizont za sebou, ten bude asi vypadat. Když jsem vás viděl, jak jste přijel, tak by ho nezachránil ani obal z betonové roury. Ženich povídá: Ten bude v pohodě, je v bytelném obalu." Sundáme obal a koukáme, že třetina dortu chybí, je přilepená na obalu. Najednou ztratil humor. Ještě, že dort byl šlehačkový, takže kuchař si s ním pohrál a nebylo vůbec nic vidět. Ženich povídá: Hlavně to neříkejte nevěstě!

Svatba probíhá v pohodě a přijde nevěsta, že se jde podívat na svatební dort. Vezmu ji do chladicího boxu. Je tam plno regálů s jídlem, výslužky pro svatebčany, hrozně málo místa. Trochu se tam v těch dlouhých šatech zamotá, zavravorá a rukou plácne do dortu. Chvilka ticha a začne plakat, je z toho dost na nervy. Já ji utěšuji. Nic si z toho nedělejte máme šikovného kuchaře, ten má praxi, ten to zamaskuje, že nikdo nic nepozná. Nevěsta povídá: Hlavně to neříkejte ženichovi. Obsluha na vozíku přivezla dort na krájení a nikdo nic nepoznal. Nevěsta i ženich nadmíru spokojeni. Zlaté ruce pana šéfkuchaře Ládíka.

1989

Mému tatínkovi znárodnili fabriku na uzeniny v 1948 v Holešovicích a byl 3 roky v Jáchymově.

Po roce byla fabrika 1989 byla rozkradena.

Václav Krpata

Zajímavosti. Víte,že....

všichni, kdo si pochvalují jaký tu komunisté vybudovali průmysl - lodě, auta, letadla, zbrojovky, hutě, ocelárny, železárny, chemičky atd., tak by si měli uvědomit, že drtivou většinu těch podniků komunisté nevybudovali: Spolana (založeno 1898), Spolchemie (založeno 1856), Unipetrol (založeno 1939), Zetor (1. traktor v roce 1945), Avia (založeno 1919), Tatra (založeno 1850), Škoda (založeno 1895), Zbrojovka Brno (založeno 1918), Vítkovické železárny (založeno 1828), Trinecké železárny (založeno 1839), Zlín Aircraft (založeno 1934), Let Kunovice (1936), Aero Vodochody (založeno 1919), ČKD (založeno 1854), ETA (založeno 1943), Budvar (založeno 1895), Staropramen (založeno 1869), Prazdroj (založeno 1859), Vítkovické železárny (založeno 1835) atd.

Oni ty podniky jen ukradli původním majitelům

Josef Hlinomaz

*9. říjen 1914, Praha †8. srpen 1978, Split

Před sto deseti a ještě jedním rokem se zapsal do almanachu narozených legendární český herec malých rolí. A taky skvělý malíř.

Pan Hlinomaz byl ve svém soukromém životě takový jako jeho slavné role. Hostinský Palivec, jemuž serou na císaře mouchy. Pistolník Grimpo, který sežere nebohému starci housle. Svérázný ožrala jménem Gogo...

Docela drsný byl vůči bolševickému režimu a procházelo mu to. Jednou si ho pozvali na StB a chtěli, aby s nimi spolupracoval. Začali opatrně, ale Josef se jich zeptal přímo: „To jako myslíte, že bych vám práskal?“ Pak souhlasil, ale když se ho tajně zeptali, co oni mohou udělat pro něj, řekl:„Přál bych si, abyste mi nechali ušít uniformu.“ A tím celá spolupráce skončila.

"Proletáři všech zemí, vyližte si prdel.“ Autorem tohoto výroku, který vykřikuje z okna ve filmu Pelíšky pan Kodet, je právě Josef Hlinomaz, který ho v šedesátých letech napsal na jeden ze svých obrazů, který zřejmě po hercově smrti skončil někde v Německu, kde měl spoustu příznivců. A jiná verze praví, že pan Hlinomaz namaloval obraz "1. máj na Václaváku". Davy nahatých proletářů a jeden honí druhého s vyplazeným jazykem a snaží se jeden druhého chytit. Hereckým kolegům se obraz líbil, na dotaz, jak se bude jmenovat, říkal "Proletáři všech zemí, vyližte si prdel!"

"Jaký je Váš postoj k socialismu?"

"A kterej socialismus máte na mysli? Já znám nacionální a internacionální. Voba dva stojej za pěkný hovno a vobou nebude žádná škoda, až půjdou jednou do prdele."

"Malování mám rád, protože jsem u něj sám a nikdo mi do něj nekecá.“

Vydavatel: HAMAS není nic jiného než palestinská politická strana Palestinců, něco jako "labors" v Austrálii.A teroristé.

Hamas nejsou Tataři ani maurové, jsou to Arabové vydávající se za Palestince.

Neexistující národ Palestinců vymyslel soudruh Arafat nebo spíše soudruzi z KGB a GRU

Tak jako v roce 1989 komunisté nezmizeli, jen založili nové strany či přešli do jiných stran. Tak to samé udělají po „oficiálním rozpuštění“ bojovníci této organizace.

Co by asi soudruh Albanese udělal, kdyby arabské a jiné státy prohlásili, že uznávají aboridžinský stát, těch je 5 % včetně těch kteří se za Aboridžince vydávají, nebo čínský stát, protože největší skupina v Austrálii jsou dnes Číňané, a chtěli by, aby byl založen v Austrálii.

Přijde chlápek k řediteli baletní scény s návrhem: „Pane, jestli chcete, tak vám budu za dva tisíce denně masírovat všechny baletky.“

Ředitel si ho tak prohlídne a povídá: „No, jestli s sebou máte ty peníze, tak můžete začít už dneska.“

„Pane vrchní, chtěl bych zrušit tu objednávku salátu z čerstvé zeleniny.“ „Promiňte pane, ale kuchař tu plechovku už otevřel.“

Recepis No.681

Rohlíky

20 ml oleje

260 ml vlažné vody

10 g soli

200 g hladké mouky

300 g polohrubé mouky

5 g cukru a 1,5 lžičky instantního droždí nebo

17 g čerstvého droždí

Jak na to?

Jako první je potřeba připravit kvásek. Smíchejte 2 lžice vody, droždí, cukru a jednu lžici mouky a nechte odpočívat na teplém místě. Později kvásek smíchejte se zbylými ingrediencemi. Doporučujeme přimíchat tekuté do sypkých, aby se vám netvořily hrudky. Každopádně je důležité vypracovat těsto, které nebude ani moc lepit a také se nesmí rozpadat. Podle potřeby tedy přidejte buď mouku nebo vodu.

Následně nechte těsto kynout pod utěrkou na teplém místě alespoň 45 minut.

Vál překryjte potravinářskou fólií a těsto na ní rozkouskujte. Většinou mi z této várky vyjde přibližně 15 kousků těsta = 15 rohlíků. Nyní si vezměte každý kousek zvlášť a udělejte z něj placku. Placky pak jen srolujte do tvaru rohlíku. Na plech si dejte pečicí papír a naskládejte na něj rohlíky.

V hrníčku si smíchejte mléko a vajíčko a každý rohlík potřete mašlovačkou. Pokud chcete můžete posypat solí nebo mákem nebo kmínem!

Troubu předehřejte na 150 stupňů a pečte cca 20 minut. Záleží, jakou máte troubu, rohlíky by měli být krásně dozlatova.

PROBLÉM: Hledání svobody

Pavel Soltys NevPes

Když jsem vyrůstal jako malý chlapec v padesátých letech ve stalinském Československu, slychal jsem skoro každý den od svých rodičů: „O tomhle nesmíš nikde mluvit, rozumíš!“ nebo „To co tady říkal strejda Evžen, to byla jenom legrace, to se nesmí nikde říkat, jenom doma!“. Moc jsem tomu nerozuměl, a asi jsem někde mezi kamarády stejně říkal, jakého máme prima strejdu Evžena. Byla jenom otázka štěstí, že se nikdy nic nestalo.

Tehdy existovaly dvě pravdy. O jedné jsme se učili ve škole a o druhé si dospělí povídali doma. Když s tím člověk vyroste, není na tom nic divného. Prostě to tak je. A navíc to tak bylo skoro v každé rodině. Každý věděl, že o některých věcech je nebezpečné mluvit, protože existují dva světy. Jeden je ten náš, kde se všichni známe a pak je ten druhý, což je jakási neznámá síla, která se jmenuje „Oni“, nebo „Stát“. A tak, když na to přišlo, muselo se lhát.

Když jsem vyrostl a pochopil, kde a proč se jako občan nalézám, musel jsem se, jako každý druhý, naučit žít a fungovat v onom lehce absurdním světě, který se podobal jakési zoologické zahradě. Měli jsme tam výběh, jakéstkés živobytí a někým naplánovanou budoucnost a když člověk dělal, že nevidí plot kolem výběhu, dalo se tam celkem spokojeně žít. Nesmělo se mluvit moc nahlas, hlavně o některých věcech se nesměl chovatel dozvědět, ale každý už měl „partu“, kde se mohlo říkat všechno, hlavně vtipy a také vyprávění o tom, co je vlastně za tím plotem. V „partě“ byla naprostá svoboda projevu, ale všude jinde, jako v zaměstnání, ve škole, na úřadech a před zákonem se muselo lhát.

Některým se touha dostat se přes plot a žít ve svobodě, kde se lhát nemusí, stala celoživotním cílem. Dalo se toho různými triky a za šťastných okolností dosáhnout, i když člověk musel za sebou zanechat milované lidi a milovaná místa a také tu jedinou svobodu, kterou tehdy měl a kterou sdílel s ostatními z „party“. Musel jenom doufat, že tam za plotem najde svobodu celou, přirozenou a neskrývanou. Mě se podařilo nalézt můj druhý domov ve Spojených státech, nejsvobodnější zemi na celém světě a to hned v Kalifornii, což podle mého úsudku musela být ta vůbec ultra nejsvobodnější část celé té svobodné Ameriky. Navíc to byla Reaganova doba a Reagan mým bývalým chovatelům a hlídačům pěkně zatápel. Byl jsem šťastný, že se nalézám v nádherné době v nádherné zemi. Inklinoval jsem k lidem, kteří byli prorotypem svobodných. Měli dlouhé vlasy, batikovaná trička a stejný hudební vkus. Moje politické cítění bylo samozřejmě od středu do prava, i když se mi konzervativní lidé nějak vyhýbali, nebo jsem možná nevěděl, jak a kde je nalézt. Brzy jsem si ale začínal všimnat zvláštní nenávisti mých liberálních přátel.

V kavárničkách a klubech se jejich svoboda projevovala letáčky typu „Reagan Out of the US!“ a nejvíc módní byli různí středoameričtí komunisté. Říkal jsem si „Fajn, nemusím s nimi souhlasit, ale to je také tvář svobody“. Na cestě z koncertu kdesi v Berkeley jsem se vedl za ruku s mladou ženou, která se mi líbila a zvesela jsem podotkl, tak jak jsem pozoroval ostatní kolem nás: „To je sranda, tady jsou všichni tak liberální a já jsem přitom republikán!“ Velebil jsem svobodu a různorodost názorů. Moje americká přítelkyně se ale strašně polekala, rozhlížela se kolem a tlačila mě ke straně šeptajíc: „Pšššš! To nesmíš říkat tak nahlas!“. Najednou jsem pocítil, jak je pocit

svobody relativní. Stýkal jsem se dále se svými novými přáteli, ale svoje názory už jsem si raději nechávat pro sebe. A někdy jsem usoudil, že je i lepší zalhat.

Pak se najednou svět obrátil naruby, východní blok zkolaboval a železná opona kamsi zmizela. Všechny americké kanály celý den ukazovaly uvolněná stavidla zástupů, mladé tváře u mikrofonů a šťastné lidi, tančící v ulicích Prahy, Berlína či Bukurešti. Novináři zpovíдали náhodné chodce v oněch ulicích, na které jsem si tak dobře pamatoval. „Co teď prožíváte? Co teď nejvíce cítíte?“ „Že máme svobodu, že už nebudeme muset lhát!“ Bylo pro mě strašným utrpením, že jsem tam nemohl být také.

Čekal jsem tehdy na zelenou kartu a nemohl jsem ještě cestovat. Ale historie vydržela, nová doba jela dál a zanedlouho lidé bouchali šampaňským, že jsme v NATO. To je přece fantazie! A já už jsem konečně mohl začít jezdit za svými. Opět s „partou“. Jako bych nikdy neodjel! Všichni brali Ameriku za vzor a na Silvestra, po půlnoční hymně, potom co jsem olíbal manželky všech svých kamarádů, mi dali minutu ticha abych mohl zazpívat hymnu Americkou, a pak se všichni roztleskali. V „partě“ byla vždycky svoboda a ta byla teď navíc všude kolem. Netušil jsem tehdy, že to byla jenom vyjímečná chvíle a že budu tu nešťastnou svobodu zase brzy hledat.

V Americe mezitím politicky přitvrdilo. Veřejnoprávní media vzala zatačku ostře doleva a všichni mí liberální přátelé následovali kurs. „Žádné války kvůli naftě!“, „Nemluvte mi do potratů!“, „Legalizovat marihuánu a to teď hned!“ „Black Power!“. Nosili to na tričkách a navzájem si dávali high five do boje proti zruďným republikánům. Už jsem musel být úplně zticha. Svůj veřejný a politický život jsem žil pouze v duchu, nebo v autě, kde jsem poslouchal radio talk shows, poslední baštu svobody slova v Americe. Jenom když jsem vyjel z města a ocitl se v nějakém venkovském baru, cítil jsem se pro změnu zase jako svobodný člověk. Při mých návštěvách Prahy jsem také pozoroval změnu. Mladí lidé začínali Ameriku nenávidět. Nechtěli jakýsi radar v Brdech a říkali, že jedny okupanty vypudili, tak proč tady chtít nějaké další. Debaty mládeže u stolu v Praze nebo v Berkeley začaly být nějak podobné. Každou chvíli někdo vynesl Hitlera jako trumfové eso. Naštěstí „parta“ zůstávala všem módním trendům odolná a svoboda v ní měla bezpečné místo. Lhát se tam ještě nemuselo.

Po všech peripetiích posledních dvaceti let jsme dospěli v Americe do doby, kdy už je diskuze nemožná. Lidé si našli své bezpečné ostrovy, mnohdy imaginární internetová přátelství. Všechna setkání jak v práci, nebo v osobním životě procházejí filtrem konverzační vhodnosti. „Hele nevíme, jak oni jsou na tom, tak bysme asi neměli říkat, že je švagr v armádě. Nebo, že chodíme do kostela. Nebo ... počkej ty tady máš tu knížku od Melánie. Tak ji radši schovej, aby si toho nevšimli. Nikdy nevíš.“ Žijeme v liberální Kalifornii, ve státě, který podle liberálních věrozvěstů krvácel za svobodu projevu. Když začali řídit rasová loupežníci pod názvem Black Lives Matter a vylupovali drahé obchody pod záminkou, že si berou jenom to, co jim bílý otrokář kdysi vzal, spousta lidí si do oken začala dávat plakáty BLM, ze strachu aby si snad gangsteři nevyhlédli jejich dům k útoku. Lidé jsou opatrní, mnohdy jenom předstírají ve slovech a skutečích a veřejná svoboda projevu neexistuje. Nenávist přitom proudí jenom jedním směrem.

Když jsme před volbami uviděli, že si jedna starší paní v naší ulici do záhonu připíchla neohroženě tabulku s nápisem Trump, tak nás to tak dojalo, že jsme jí šli dát kytku a kousek štrůdlu. Občas se najdeme se spřízněnou duší, ale je to jak ťukání na zeď v politickém vězení. Říkám si, ještě, že existují světy jiné, normální. Jako ten náš bývalý, kde je stále naše „parta“. Zestárlá sice, ale pořád ta naše. Ta, ve které se nemusí lhát.

Nedá mi to, uplyne rok a já musím zase tam, kde jsem se narodil. Pravda, chodím Prahou jako cizinec, prodírám se zástupy turistů, kteří si fotí všechno kolem sebe a věří nápisům typu „Sklepní vinárna – založeno 1619“, ačkoliv jenom já v tom zástupu vím, že tam do roku 89 byli estébáci a nikdy tam žádná vinárna nebyla. Ale jsem doma, dotýkám se teplého pískovce a jsem rád, že se otevřely dvorky a průjezdy, o kterých jsem předtím neměl ani tušení. Jsem rád, že se procházím rodným, milovaným městem, kde mám navíc své staré přátele. Svou starou „partu“, nebo alespoň to co z ní zbylo, neboť zubatá si nevybírám. „Hele, než půjdeme do hospody, zajdi na chvíli k nám. Musíme něco probrat“.

Zajdu a po několika vtipech a pochválené večeři přijde pomalá a trochu opatrná přímluva: „Prosímte. My, jak se tady scházíme, tak my máme určitě názor na věci co teďka dějou. Já asi vim, jak jseš na tom a koho si volil, a tak, ale prosímte, chci ti říct jenom jedno. Prostě, nech si to pro sebe. Netahej to tam, nebo to nějak zavonač. Rozumíš, mě by to bylo hrozně trapný, kdyby se tam měla začít nějaká trapná debata a já ti říkám – ty bys jí tam prohrál, protože my máme všechny argumenty.“ „Neboj,“ povídám „já nic říkat nebudu a neboj, ostudu ti neudělám“. Zasmáli jsme se, jako by to byl žert.

„Partu“ jsem pozdravil, ale seděl jsem dlouho u jiného stolu s nezúčastněným člověkem a setrval jsem s ním v dlouhém přátelském rozhovoru, abych se pak vrátil a „partu“ pozdravil s tím, že už asi budu muset jít, protože mi to letí zítra strašně brzy a musím se vyspat.

„No to je škoda, a nechceš si dát eště jedno na cestu?“ „Ne já už vážně budu muset jít.“ „Tak tam pozdravuj. Ženu a kluky a dědečka taky!“ „No jasně vyřídím.“ „A všechny tam v tý vaší Americe. A hlavně dej to tak prosímte do pořádku.“ „Jo, já jim to tam vytmavím. Neboj.“ „No prosímte! Vždyť je to šílený.“ „A v kolik ti to letí?“ „No brzo. Hnedka prvním letadlem. V 6:20.“ „No kurva, to abys byl aspoň v 5 na letišti.“ „Tak zase někdy! Nazdar vespolek!“ Taxika jsem našel docela brzy. Akorát, že mi to letělo až v půl třetí odpoledne. Člověk ale musí někdy zalhat, aby se vyhnul svobodě projevu.

Čína se rozzlobila na s. gen.Pavla

Novinky cz 13.8. - Čínské ministerstvo zahraničí v úterý ústy mluvčího oznámilo, že v souvislosti s nedávným setkáním českého prezidenta Petra Pavla s nejvyšším tibetským vůdcem dalajlamou „ukončuje veškeré kontakty“ s českou hlavou státu.

Pavel svým setkáním podle čínské strany poškodil čínskou svrchovanost. Země považuje Tibet, který v polovině minulého století násilně obsadila, za svou provincii.

Pravda o rozptylu zpopelněných ostatků:

Proč se popel přirozeně nevstřebá zpět do země?

Je to běžný obraz – někdo něžně rozptyluje popel v lese, na hladině vody nebo nad hrobem, s vírou, že se ostatky milovaného člověka tiše navrátí přírodě.

Působí to posvátně.

Pokojně.

Léčivě.

Ale skutečnost je jiná: zpopelněné ostatky se nechovají tak, jak si myslíme.

Co zpopelněné ostatky vlastně jsou?

Navzdory slovu „popel“ nejde o jemný prášek jako po táboráku. Zpopelněné ostatky jsou rozdrčené fragmenty kostí, upravené na jemný, písku podobný materiál. Chemicky nemají nic společného s “úrodným” popelem ze dřeva - i ten prospívá až po naředění - smíchání se zeminou...

Mají velmi vysoké pH – často nad 11 – a obsahují velké množství solí a fosforečnanu vápenatého. Při kontaktu s vlhkostí mohou na povrchu půdy vytvořit tvrdou, cementu podobnou krustu. Tato ztvrdlá vrstva pak brání vsakování vody, dusí půdní život a ničí rostliny pod ní.

To, co mělo být léčivým gestem, se tak může stát nechtěným poškozením samotné země, do které jsme se chtěli navrátit.

Obrázek u příspěvku ukazuje, co se stane, když se popel vysype přímo na již existující hrob. Lidé si často myslí, že „požehnávají místo“ nebo že takto „vracejí“ své blízké zpět k odpočinku – ale bez přípravy zůstává jen spálený, neprostupný povrch, který narušuje zdraví půdy, poškozuje kořeny rostlin a mění krajinu.

Ještě hůř – na hřbitovech to může být v rozporu s pravidly nebo narušit blízké hroby. A v parcích či přírodních lokalitách je rozptyl ostatků bez souhlasu majitele pozemku nelegální.

Proč na tom záleží i z hlediska životního prostředí?

Kremace bývá vnímána jako jednoduchá a u nás nejčastější volba – ale to, co uděláte s ostatky, je stejně důležité jako způsob, jakým bylo tělo zpopelněno.

Když je popel vysypán bez přípravy:

dochází k narušení pH půdy a úhynu okolní vegetace

voda může splavovat koncentrované soli do vodních systémů vaše pietní místo může být neúmyslně znehodnoceno nebo chemicky poškozeno.

Co můžete udělat místo toho?

Pokud jste zvolili kremaci – pro sebe nebo někoho blízkého – existují lepší, udržitelnější způsoby, jak ostatky vrátit zemi:

Smíchat s půdními úpravami

Před rozptylem nebo pohřbením popel promíchejte s kompostem, rašelinou nebo běžnou zeminou. Pomůže to vyrovnat pH a snížit koncentraci minerálů. Výsledkem je přívětivější prostředí pro rostliny i mikroorganismy.

Zvolit biologicky rozložitelnou urnu

Urny z papíru, kukuřičného škrobu nebo přírodního dřeva se snadno rozkládají a podporují začlenění ostatků do půdy.

Zasad'te s vědomým záměrem

Pokud sázíte strom nebo památeční zahradu, použijte speciálně navržené ekologické urny nebo

smíchejte popel s biocharem a dalšími půdními přísadami, které podporují růst, nikoliv úhyn.

Poradit se s odborníkem

Obraťte se na zastánce zelených pohřbů nebo půdního specialistu, který rozumí jak chemii zpopelněných ostatků, tak etice užívání půdy. Pomohou vám vytvořit plán, který bude ctít vaše hodnoty i Zemi.

Posvátné neznamena jednoduché – ale vědomé.

Rozptyl nebo pohřbení zpopelněných ostatků je hluboce osobní čin, další krok v rituálu pouštění, loučení.

Ale pokud chceme být opravdu součástí přírodního koloběhu – opravdu se „vrátit k zemi“ – musíme kromě symboliky přijmout i fakta.

Popel se sám o sobě nestane půdou. Ale s laskavým vedením a vědomým přístupem může přispět k životu, podpořit rozmanitost a skutečně splynout s přírodou smysluplným způsobem.

Zdroj - Melissa Meadow alias The Modern Mortician, celý článek je v <https://www.themodernmortician.com/scattering>

K atentátu na říšského ochránce.

Eduard Stehlík

Je to už opravdu hodně dávno, co jsem jako malý kluk v některé z knih věnovaných atentátu na Heydricha četl poutavý popis toho, jak si Jan Kubiš na jaře 1942 v kterémsi pražském bytě vyráběl z britského protitankového granátu bombu, s níž 27. května zaútočil na protektorův Mercedes. Už tehdy jsem si kladl otázku, zda to nebylo příliš velké riziko, když mu mohl granát při úpravách explodovat, čímž by byl plán atentátu zmařen. Domníval jsem se, že by bylo bývalo mnohem lepší, kdyby si hotovou bombu přivezl z Velké Británie.

Netušil jsem, že se jednou dozvím, že tomu tak skutečně bylo a že se autor oné knihy mýlil. Stejně jako že se mi podaří zjistit jména mužů, kteří onu bombu zkonstruovali, že budu v Národním archivu v Londýně držet v rukou jejich osobní spisy a prostřednictvím v nich umístěných portrétních fotografií jim dokonce, obrazně řečeno, pohlédnu do očí.

Pravděpodobně 22. nebo 23. října 1941 dorazili po týden trvajícím náročném doplňujícím výcviku ve Skotsku Josef Gabčík a Jan Kubiš na Station XVII Brickendonbury Manor v hrabství Hertford. Zdejší utajovaná základna SOE (Special Operations Executive) byla zaměřena především na práci s trhavinami, a proto zde oba parašutisté prošli jednodenním výcvikem spojeným právě s touto problematikou. Zaměstnání pro ně připravil major Cecil V. Clarke, vizionář, vynálezce a jeden z nejlepších specialistů SOE na trhavinu. A právě on byl tím, kdo zkonstruoval bombu, jež 27. května 1942 explodovala v Praze a fatálně změnila osudy mnohých.

Protože se však major Clarke zásadním způsobem podílel i na vzniku speciálního nástražného minometu, tzv. Tree Spigotu, jenž se po setkání s ním objevil ve výzbroji výsadku ANTHROPOID, dá se předpokládat, že součástí výcviku Jana a Josefa na Station XVII, bylo i představení této nové zbraně a procvičení její obsluhy. Dochované písemnosti SOE však o této skutečnosti bohužel mlčí.

Ze Station XVII byli oba parašutisté převezeni na nedaleký Aston House u Stevenage (opět v hrabství Hertford), tajné zařízení SOE označované jako „Station XII“, jehož velitelem byl vynikající

technický expert major Leslie J. C. Wood. Ten také dokončil původní projekt majora Cecila V. Clarka a stal se tak spoluvůrcem „Heydrichovy bomby“. Ta byla navíc s největší pravděpodobností vyrobena právě zde, kde k tomu SOE měla nezbytné zázemí.

Výroba bomby však nebyla tím jediným, čím vstoupil Aston House do dějin operace ANTHROPOID. Právě zde se totiž rodil detailní plán útoku na Heydricha a Gabčík s Kubišem zde po několik dní pod dohledem majora Petera A. Wilkinsona a šéfa československé sekce SOE kapitána Alfgara C. G. Hesketh-Pricharda nacvičovali útok bombou na jedoucí automobil. Jako cíl jim při tom sloužil starý Austin.

Jak dokládají dochované dokumenty a vzpomínky britských instruktorů, neprobíhalo to úplně bez problémů. Zasáhnout jedoucí vůz totiž pro oba Čechoslováky nepředstavovalo jednoduchý úkol, zatímco oba britští školitelé trefovali automobil neomylně každým hodem. Tato skutečnost prý dováděla soutěživého Gabčíka a Kubiše k zoufalství. Jak však Britové sami s úsměvem poznamenávali, nebylo to od nich tak úplně fair. Kapitán Hesketh-Prichard byl totiž synem jednoho z nejlepších britských reprezentantů v kriketu a ani major Wilkinson nepatřil v tomto sportu k začátečníkům. Zda se tím však nakonec našim parašutistům pochlubili, bohužel nevíme. Důležité je, že Jan Kubiš 27. května 1942 nezklamal.

Archeologové odhalili v Peru rozsáhlý komplex „lidí z mraků“

Martina Šťastná

V odlehlé části peruánské Amazonie, kde se svahy And noří do pralesa, učinili archeologové objev, který může zásadně proměnit chápání starobylé civilizace Chachapoyas – známé také jako „lidé z mraků“ či „bojovníci z oblaků“. S pomocí nejmodernějších technologií bylo odhaleno asi 200 dávných staveb, unikátní kamenný vlys a dvě vzácné obřadní palice staré přibližně tisíc let.

Podle odborníků jde o jeden z nejvýznamnějších objevů souvisejících s touto záhadnou kulturou za poslední roky.

Drony jako klíč k tajemství

Objev provedl tým z Archeologického a antropologického výzkumného ústavu Kuélap (INAAK) v lokalitě Ollape na severu Peru. Právě zde mezi 9. a 15. stoletím našeho letopočtu vzkvétala tajuplná civilizace Chachapoyas.

K průzkumu byla využita špičková technologie LIDAR (Light Detection and Ranging), typ laserové detekce, která dokáže „prohlédnout“ hustý mlžný les a odhalit to, co bylo po staletí skryto. Drony vybavené senzory technologie LIDAR zmapovaly terén a identifikovaly struktury, které by klasickými metodami nebylo možné objevit.

Výsledkem zkoumání byla rozsáhlá síť více než dvou set dosud neznámých staveb rozestých po horském terénu. Mezi nimi dominují obřadní prostory a kruhové budovy zdobené architektonickými vlysy. Jeden z nich – složitý klikatý motiv – byl v této oblasti zaznamenán vůbec poprvé.

Nejcennějšími artefakty jsou dvě obřadní palice se zdobenými hlavami nalezené v troskách obvodové zdi jedné z kruhových staveb. Podle vědců byly záměrně umístěny způsobem, který naznačuje hluboký náboženský nebo symbolický význam – pravděpodobně sloužily jako oběti nebo značky posvátného prostoru.

Desatero mediální manipulace

Stanislav Spurný

Deset různých metod, jak ovlivňovat veřejné mínění. Od těch jednodušších až po ty neodhalitelné. Včetně příkladů ze života. Plus jednoduchý návod na obranu.

Jake Tapper je elitní americký novinář CNN. V uplynulých letech zarytě hájil všechny lži Bidenovy vlády, včetně tvrzení, že Joe Biden je „nejostřejší tužka v penálu“.

Nyní vydal knihu, která popisuje, jak Bílý dům tajil, že prezident USA je v podstatě ve „vegetativním stavu“. V televizi následně řekl, že médiím všichni lhali, a v dalším rozhovoru prohlásil, že novináři musí být skeptičtí k jakémukoli prohlášení, které učiní lidé u moci. „To musí být mantra každého novináře,“ uzavřel.

Jake Tapper se snaží podpořit prodej své knihy. Američané říkají, že by se měla jmenovat „Jak Jake Tapper lhal o stavu prezidenta, a když to prasklo, tak se snažil vydělat na knize o tom, že mu všichni lhali a nešlo na to přijít“.

Případ Joe Biden je pouze vrcholem ledovce a v daném okamžiku nejviditelnější kauzou mediální manipulace.

Níže je náhodně seřazený seznam některých triků médií hlavního proudu. Tedy samozřejmě nejen jejich, ale protože musí hájit neobhajitelné pravdy typu „Joe Biden je bedna“, potřebují využívat celý arzenál, který je k dispozici.

(1) Metoda „údajně“

Slovo „údajně“ je magické, protože nemá žádnou definici a ani ji nikdo nepožaduje. Naznačuje, že to nemusí být tak úplně pravda, ale na druhou stranu, existují náznaky, že by to tak být mohlo.

Slovo „údajně“ má dvě velké výhody. V zásadě lze tvrdit, že se jedná o korektní zpravodajství. Varování zaznělo, ale hlavně mohou média chrlit jednu údajnou zprávu za druhou. Když druhý den napíší, že to tak nebylo, je svědomí žurnalistů čisté, ale svého cíle dosáhli, protože tu druhou zprávu si přečte zlomek lidí.

„Donald Trump údajně plánuje databázi se soukromými informacemi o Američanech,“ píše New York Times tento týden.

Druhou výhodou údajných zpráv je to, že je lze využít i pro vytváření pozitivního obrazu oblíbeného politika, i když je to těžší.

Metoda „údajně“ zahrnuje i výrazy „říká se“, „vědci se domnívají“ a podobná slovní spojení. Velice oblíbená varianta je „Washington Post uvádí“. Citace zprávy z jiného média má stejný efekt jako „údajně“. Když to tam píší, možná na tom něco bude. Jedná se o rozšířenou metodu, protože stačí, aby v jednom periodiku napsali úplný nesmysl a ví to celá Evropa.

(2) Anonymní zdroje

Anonymní zdroje jsou ideální pro vytvoření negativního obrazu o veřejně činné osobě. Spolehlivě zaštití i informaci, která je sice zcela nepravděpodobná, ale někdo to možná řekl. Na rozdíl od varianty „údajně“ se nehodí na vytváření pozitivního obrazu. „Anonymní zdroje uvedly, že Joe Biden je hustej borec,“ je prohlášení, které příliš důvěry nevzbudí.

Kniha „Fire and Fury“ uvádí na základě anonymních zdrojů, že 100 % lidí okolo Donalda Trumpa je přesvědčeno, že není schopen vykonávat svoji funkci.

(3) Expresivní jazyk

Emocionální a expresivní jazyk je pastelkou novináře. Radí se sem i výrazy, které nejsou

expresivní v pravém slova smyslu, ale jsou spojeny s negativní konotací. Velkou školou byla média socialistického Československa, která přišla se stálicemi jako byl „rozvraceč“ nebo „štváč“.

Vysoko v expresivní olympiádě by se například umístil titulek „Holocaust a cynismus radikálních antivaxerů,“ ve kterém je neutrální pouze spojka „a“.

Je lepší používat mírnější verzi, která je ještě účinnější, protože je podprahová. Ví to například Antonio Guterres, předseda OSN, který prohlásil, že rok 2024 „byl velkou lekcí klimatické destrukce“. Silným slovem je „destrukce“, ale nepůsobí tak agresivně jako „holocaust“.

(4) Korektní fráze

Použití korektních frází je na jednu stranu rozpoznatelné na první pohled, ale jejich síla je v dlouhodobém horizontu. Jsou-li používány systematicky a dlouhodobě, ovlivňují podprahové vnímání událostí.

Když americká armáda zabila Abú Bakra, vůdce islámského státu na území Sýrie, napsal Washington Post, že „zemřel přísný duchovní učenec v čele islámského státu“. Jeho „přísnost“ spočívala v tom, že nařizoval popravy ukamenováním nebo nechal v rámci propagandy natáčet videa zobrazující sexuální násilí.

(5) Šíření hrůzy

Je to metoda, která dosáhla průmyslového rozšíření při informování o klimatické změně. Například deník Guardian spoluzakládal iniciativu, jejímž cílem je „solidně informovat o klimatu“. Radí médiím, že „klimatická krize je příběhem všeho“. Další internetová příručka doporučuje, že média nemají v létě „ukazovat lidi u bazénů, ale jak trpí ve stínu rozpáleného města“.

Metoda děsu má obrovskou výhodu, neboť strašit se dá vším. Zimou, horkem, lijáky, suchem, podle toho, jaké je zrovna počasí.

(6) Poloprázdná nebo poloplná

Volba způsobu informování o jedné události podle toho, zda chce novinář vytvořit obraz pozitivní, nebo negativní, je všudypřítomná.

Elon Musk a demokratický senátor Cory Booker udělali na shromáždění stejné gesto se zdviženou paží.

Varianta poloprázdná: „80 let po Osvětimi Elon Musk ožívuje nacistický pozdrav.“

Varianta poloplná: „Hnutí MAGA obviňuje demokratického senátora Cory Bookera z toho, že udělal nacistický pozdrav.“

Výsledný dojem ze zpráv je rozdílný, ale oba udělali to samé. Pokud média o někom neustále píší ve variantě poloprázdné, dokáží spolehlivě pohnout veřejným míněním. Opakování je matka manipulace.

Podvariantou tohoto způsobu je publikování názoru na nějakou událost pouze od zastánců jedné varianty bez toho, aniž by bylo zřejmé, zda je to názor jednoho člověka ze sta, nebo naopak názor většiny. To umožňuje prezentovat naprosto okrajové názory jako důležité.

(7) Emocionálně přesvědčivé fotografie

Správně vybraná fotografie dokáže vyhrát válku. To je koneckonců příběh nejslavnější fotografie z vietnamské války. Současný konflikt mezi Izraelem a teroristy z Hamásu je zdrojem mnoha příkladů.

(8) Budoucí čas

Budoucí čas je stálicí, byť se vlastně jedná o metodu šíření hrůzy. Jeho použití znamená, že novinář z definice nemůže lhát. Až na naprosté extrémy nemůže nikdo spolehlivě dokázat, že „se

planeta v roce 2050 neuvaří, pokud se lidé nevzdají aut a krávy nepřestanou prdět“.

„Planeta je na hranici nezvratitelné klimatické katastrofy, varují vědci.“ Nikdo neví, jestli to tak bude, titulek obsahuje dobře vybrané expresivní výrazy a slovní spojení „vědci varují“ naznačuje, že by to tak údajně mohlo být. Stačí opakovat v pravidelných intervalech a třetina dětí skončí s psychickými problémy.

(9) Statistické triky

Statistických triků je relativně hodně, ale dva jsou nejpoužívanější, opět zejména v případě klimatické změny. Existuje-li dlouhodobá řada nějakých údajů, například teplot, lze správným výběrem časového intervalu ukázat požadovaný trend, v tomto případě stoupající. Na výběr správného intervalu navazuje extrapolace trendu. Prostě se ta stoupající křivka protáhne do libovolně vzdálené budoucnosti.

Druhým trikem je fascinace průměrem. V podstatě obden je aktuální teplota mimo nějaký průměr, protože průměr může být za roční období nebo měsíční nebo jakýkoli jiný. Liší-li se daný den teplota od nějakého průměru, lze na to upozornit. Emocionálně přesvědčivým záběrem povodně, expresivním jazykem nebo červenými barvičkami.

(10) Zdánlivá objektivita

Relativně zajímavá metoda, podle které uveřejní média bez dalšího zkoumání stanoviska obou stran nebo ještě lépe pouze jedné strany. Je v ní skryt obrovský konflikt zájmů, protože pokud jsou zprávy uveřejňovány bez nějaké kontroly, vyhrává strana, která lze více.

Když napsal New York Times, že „izraelský útok zabil stovky lidí v nemocnici, říkají Palestinci,“ strhla se mela světového dosahu. Objektivní zpráva, která opakovala lehce odhalitelnou lež.

Protože strana chráněná metodou zdánlivé objektivitě ví, že její prohlášení nebude nikdo rozporovat, objeví se v každé zprávě „zasažená školka nebo nemocnice“, v silnější variantě děti.

Bonus

Dvě metody, z nichž jedna je smrtící a druhá překvapivě jednoduchá, a přesto účinná.

Vynechání kontextu

Chybějící kontext je jadernou zbraní manipulace, protože je neodhalitelný. Nikdo neví, protože nemůže vědět, co mělo být řečeno, ale nebylo.

Guvernér Kalifornie tvrdí, že kriminalita v jeho státě klesá. Lidé nemohou tušit, že FBI v mnoha státech přestala některé zločiny hlásit nebo je překlasifikovala.

Neuvěřitelný příběh ledních medvědů bez kontextu zde.

Zjevná lež

Ano, i tuto metodu lze úspěšně využívat, když se média spojí do jednotného šiku. „Joe Biden je bedna“ nebo lež o bílých nacionalistech fungovala úspěšně roky.

Post scriptum

Jaká je obrana? Jednoduchá.

Lidstvo tisíce let pilovalo proces hledání pravdy a přišlo s pravidly řádného soudního procesu. Dospělo například k tomu, že si porota musí vyslechnout názor nejen obžaloby, ale i obhajoby. Teprve tehdy má všechny informace, aby mohla s nějakou nadějí na úspěch hledat pravdu. Druhou podmínkou pro spravedlivý proces je, že se porota nespolehá ani na obžalobu, ani na obhajobu, ale na vlastní mozek. K řádnému procesu před veřejnou porotou slouží svoboda slova. Ke splnění druhé podmínky stačí ochota přemýšlet. Jak prosté, drahý Watsone!

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeesccc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

Pouze v neděli od 12-16 hod.

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 24.11.,8.12.2024 ,— 16.2.,16.3.2025

Rezervace zapotřebí,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevreno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 25.srpna Léta Páně 2025

CzechoSlovak Country Klub

Otevřeno v Neděli 31 srpna od 12 do 16:00

Fathers day V neděli 7 září Speciální oběd

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

HRDINA: Fialový partyzán v krčském lese

Václav Vlk st. 11. srpna 2025

Když bylo takové vedro před 14 dny, tak to celkem chápu. Někomu se v teple prostě zavaří mozek a ten pak produkuje naprosté blbiny. Ale ono to asi nebude tím vedrem, ale u předsedy vlády Petra Fialy to bude předvolební horečka. Já vím, že předsedu vlády, stejně tak jako dneska už pomalu každého okresního úředníka předem političtí marketéři tzv. „nabýfují“, ale když už ze zoufalství nad pravděpodobným výsledkem příštích voleb začnou blouznit i výrobci politických stran a figur, tak by snad ten politik měl zůstat aspoň trošku normální. Protože vykládat, jako premiér Petr Fiala, ročník 1964 a jakoby vzpomínat, kterak byl kvůli svým politickým postojům, vydávání samizdatu a Chartě 77 minulým režimem perzekvován. Premiér totiž v rámci podcastu Jiný pohled Kateřiny Perknerové „předložil“ svou odbojovou činnost

voličům. Já chápu, že to paní Perknerová dělá za peníze, ale co je moc to je moc.

Skutečně jsem nikdy nikomu nevyčítal, že nepodepsal ani 2000 slov v roce 1968, ani Chartu 77 později, každý na to nemá „sicflajš“, tedy navíc dělat něco, co člověka později může setsakramentsky mrzet. A přitom vědět, že to tak zcela určitě dopadne. Nikomu to nevyčítám. Ale zase v dnešní době, kdy veřejné prohlášení, že je někdo chartista pravděpodobně bude znamenat, že v mnoha diskusích se do vás osobně začne neuvěřitelné množství lidí navážet, třeba proto, že ty „zatracený chartisti“ ukradli Sametovou revoluci. Fialův výrok: „*Já jsem byl skutečně na vojně z politických důvodů, (persekčován), protože jsem vydával samizdat...“ moderátorka dorazila poznámkou: „To jsou vlastně jakoby PTPáci, to bylo(jejich) pokračování...“ . A Fiala pokračuje: „A nakonec jsem skončil v Horažďovicích, skutečně u stavebního praporu, kde jsem byl zařazen jako velitel družstva betonářů. A tam jsme bourali a stavěli,“ dodal premiér.*

Tak to už jsem začal kroutit hlavou. Že poněkud excentrická moderátorka Perknerová evidentně vzhledem k svému věku a vzdělání naprosto netuší, co to byli pétépáci, prosím. Je to trapné, když to přiznám před lidmi, ale že paní Perknerová skutečně není nejostřejší tužka v penálu, to už se ví léta. Ovšem, že to bez mrknutí oka přešel i Petr Fiala s titulem profesora a údajný odborník na politologii, tak to už se mnou málem švihlo o zem.

No zřejmě se počítá s tím, že takové podcasty poslouchají úplní pitomci a ono že to projde. Já jsem až dosud měl představu, že ten, kdo volil ODS, byl vždycky tak trochu alespoň soudný a normální, a tak nějak chápal, jak funguje svět. *Ale že by mohl být prokádovaný vysokoškolák za totality stoupencem Charty 77 (1983–1988 vystudoval český jazyk a literaturu na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity), to mě tedy hlava nebere.* Já jsem také za komunistů nakonec vystudoval, ale pouze večerně anebo dálkově a podmínka soudruhů na ÚV byla, že žádná vysoká škola, kterou absolvuji, nesmí mít na konci závěrečný titul inženýr anebo doktor.

No třeba byl student soudruh Fiala tak zakonspirovaný v tajné podpoře Charty 77, že se to nikdo ani my, chartisté nikdy nedozvěděli. Asi on byl daleko víc, než jak je to, tak nějak, popsáno ve Švejkovi. To, když nadporučík Lukáš vyučoval ve vojenské škole jednoročních dobrovolníků a potichu jim sděloval: „Bud’me Češi, ale nemusí o tom nikdo vědět. Já jsem taky Čech.“ No, pokud to bereme takto, tak je to tady, pokud ještě neumřeli, všude nějaký tajný chartista.

Asi tak jako si lidi dělali po válce potichoučku mezi sebou srandu, aby je bolševik a nový rychlokvašení soudruzi neslyšeli. To když se náhle hned po květnu 1945 se vynořilo tolik bývalých partyzánů, že se říkalo, že to je ten, „co byl partyzánem v Krčském lese“.

Tak si ve svém věku připadám, jako v tom starém slovenském vtipu z dob normalizace: „Ptá sa Jožo: „Ty, Ferko, pôjdeš tento rok na ten zraz partizánov do Tatier?“

„Ale nepôjdem, už sa mi ani nechce!“ „

„Ale Fero,“ hovorí Jožo, „to nám predsa nemôžeš urobiť! Vždy si jazdil. Už od začiatku. Hneď ako skončila vojna.“

„No hej, jazdil som, jazdil. Predtým,“ hovorí Fero, „ale vieš, čo by som tam dnes robil? Ja tých nových už ani nepoznám...“

Takže, milý Petře Fialo, podepsat Chartu 77 mohl každý. Ale před padesáti lety...

O tom Osvobození, skutečném. Dal a psal jsem to za covid, byl čas na takové věci.

Utopil se v metru Cvetajev?

Aneb PROČ JE DOBRÉ ZNÁT SOVĚTSKÝ FILM OSVOBOZENÍ

Jiří Peňás – napsal 7. 5. 2020 poslal 2025

Pionýři vyrůstající v 70. letech už nemohli být obšťastněni velkolepým zážitkem z Pádu Berlína režiséra Michaila Čiaureliho z roku 1949, toho „největšího filmu všech dob“, neboť byl o „největším člověku všech dob“, generalissimu Stalinovi. Film, který končí mnohaminutovým záběrem na hlavu velkého vůdce, jež září víc než zlaté slunce, byl po XX. sjezdu a tzv. „kritice kultu osobnosti“ odklizen do archivů a prakticky nedostupný. A to právě i v 70. letech, kdy se kritika Stalina už zase neprovozovala, ale doba přece jen postoupila a některé nejkřiklavější projevy stalinismu, včetně těch estetických, se raději nepřipomínaly, prostě se o nich mlčelo.

Náhrad za Pád Berlína byla samozřejmě celá řada, i když jeho monstrózních kvalit nedosahovaly. Nic však nepřekonalO sovětské Osvobození prominentního režiséra Jurije Ozerova (1921–2001), jehož první díl z celkových pěti se promítal v čs. kinech dva roky po srpnové intervenci a pak se brzy objevil v televizi, z níž už za normalizace nezmizel. Není to totiž obyčejný film, je to nadfilm, něco jako kánon či sovětské Písmo svaté (zazní v něm několikrát chorál Svatá válka), je to de facto zfilmovaná deklarace smyslu sovětské (ruské) existence, filmová podoba dogmat, jimiž Sovětský svaz dává najevo, jaká je jeho role v dějinách a jaký nárok si z toho má právo vyvozovat. Od jeho natočení uplynulo padesát let, ale bez větších úprav představuje Osvoboždění tu podobu, v níž se nejspíš chce vidět i současné Rusko. Proto je docela dobré ten film znát.

Po roce 1989 to vypadalo, že dopadne podobně jako Pád Berlína, nikoli zákazem, ale prostě samovolně spadne do jámy zapomnění, ale někdy kolem roku 2000 se opět vynořil (vzpomínám si na promítání celého cyklu na Febiofestu), pak přišla edice DVD a nyní se již bez větších okolků vysílá, naposledy po pět sobotních večerů na programu ČT 2. Dalo by se tedy říci, že je již rehabilitován a zároveň že znovu promlouvá (třebaže podvědomě) i do současných debat, co se to vlastně na jaře 1945 stalo. Někdo by ho proto zakázal (existuje již petice proti promítání v ČT), jiný je jistě jeho nadšený citel, a to nejen ze sentimentálních důvodů. Normálním lidem je to jedno a rozumně na to mají názor jako na jiné ruské filmy...

Skutečností však je, že sledování Osvobození je zážitek, kterému se v oboru válečných filmů máloco vyrovná. Je to, dalo by se říct, matka filmových detonací, otec masových bojových scén. Byl to nejdražší film v sovětské kinematografii, hrálo v něm nejvíc herců a statistů, pohybovalo se v něm nejvíce tanků a vybuchovalo nejvíc pyrotechniky. Historické postavy tam pronášejí „historické výroky“ a provádějí „historické činy“. Na rozdíl od onoho Pádu Berlína nepůsobí komicky a až na několik momentů ani příliš křečovitě. Hitler (Fritz Diez) v něm není příliš karikován, jeho výbuchy vzteku jsou víceméně funkční a věrohodné. Němečtí generálové jsou dokonce i chvílemi sympatičtí. Jestli někdo dopadá špatně, pak je to Churchill, který je nabubřelý a evidentně se mu nelíbí, že se Rusové dostanou tak hluboko do Evropy. Stalinova klidná a věcná argumentace platí i na

něj. Fiktivní postavy tam zastupují typy sovětských lidí, veskrze ušlechtilé, ale lidské. Všemi díly prochází postava kapitána Cvetajeva (Nikolaj Oljanin), uvědomělého sovětského supermana, který se probouje od pripjaťských bažin až do Berlína, kde nejspíš zahyne (celé dětství mi to vrtalo hlavou) v zatopeném metru. Umí se rozčílit, umí se podívat na německý tank s takovým výrazem, že se pancír začne chvět, ale umí i přitisknout zdravotnici Zoju, která se právě vykoukala v tichém jezeře.

Filmové očištění Stalina Osvobození se připravovalo, inscenovalo a natáčelo na sklonku šedesátých let (premiéru mělo roku 1969). V Sovětském svazu jde o léta, kdy se Brežněv, který na podzim roku 1964 sesadil „měkkého“ Chruščova, pevně usazuje u moci a s ním se upevňuje též imperiální doktrína, realizovaná prakticky intervencí do Československa. Sovětská dominance nad východní a střední Evropou, vyplývající z výsledků druhé světové války, sice nikdy nebyla opuštěna, ale přece jen Chruščovovou kritikou Stalina utrpěla jistě trhlina. Tu je nutné upevnit – takže propagandisticky, tedy filmem. Brežněv s kritikou Stalina končí, přitom již není možné vrátit džina do lahve, a tak se Stalinovo očištění děje oklikou přes zdůraznění jeho role ve válce. Logicky se nemůže ale začít od jejího začátku, tedy od sovětskoněmecké smlouvy z léta 1939 a rozebráním Polska, natož výpraskem z roku 1941, stále hrožícím debaklem roku 1942, ale začne se okamžikem obratu, kterým ještě není Stalingrad (o tom natočí Ozerov velkoilm za deset let, již zdaleka ne tak „povedený“), ale bitvou u Kurska v létě 1943. To je skutečný bod obratu a od toho okamžiku Rudá armáda přebírá strategickou iniciativu, kterou už nepustí z ruky. Tento obrat, dirigovaný z Kremlu samotným Stalinem (hraje ho Buchuti Sakiradze), je začátek procesu „osvobozování“, který se zakončí až v Berlíně. Vede ho moudrý, ale neústupný Stalin, který stále pohání děj a armádu vpřed: vyslechne přitom své generály (pikantní je role nonkonformního spisovatele a herce Vasilije Šukšina jako Koněva!), uzná jejich argumenty, pokývá hlavou, zabafá a pak tichým, ale pevným hlasem pronese rezultát, že je nutné jít vpřed, rychleji a s větší silou. Občas mu oponuje, ale jen disciplinovaně a se sebezapřením Žukov (Michail Uljanov), který představuje jakousi lidskou variantu vojenského vůdce. V doutnajícím konfliktu Žukov–Stalin je naznačena přece jen trochu problematičtější stránka Stalinova lpění na permanentním útoku, který však nakonec přináší své ovoce: Evropa, tedy aspoň ta šťastnější část, je rychleji osvobozena a bestie v Berlíně zničena. Již to není Stalinova apoteóza, ale je to uznané ocenění jeho zásluh. Bez Stalina by vítězství nebylo, nebo by nebylo tak triumfální, což zpětně jaksi vysvětluje, ne-li ospravedlňuje i Stalinovu tvrdost vůči vlastnímu lidu. Ta ostatně se týká i jeho samotného, když odmítne údajně Hitlerův návrh na výměnu zajatého syna Jakova za maršála Pauluse: on generály za vojíny nevyměňuje.

Důležitý je internacionální rozměr Osvobození. Na filmu se kromě Mosfilmu podílely produkce NDR (DEFA), Polska a také Jugoslavie a Itálie. Každá tato účast se nějakým způsobem projevila a stála by za rozbor. Východní Německo tu získává uznání coby stát, který se rodí z toho lepšího potenciálu němectví, které je oplodněno ruským lidstvem. Scény, kdy se sověští vojáci setkávají s „obyčejnými“ Němci, kteří jsou zpočátku

vyplašeni, ale pak poznají dobrotivost těch milých, trochu obhroublých lidí (před kávou dají přednost špiritusu) a již jsou uklidněni. V tomto smyslu je pojat atentát na Hitlera, který je činem idealismu von Stauffenberga a jeho přátel, ale problém je, že nemá dostatečné ideové zázemí. Výmluvná je scéna, kdy v rozbořeném Berlíně prosí evangelický pastor o mír, pak vyslechne, že je již dobojováno, on s křesťanským gestem zvedne paže a vyjde do ulic, jenže vzápětí je skosen nacistickým ostřelovačem. Staré Německo je mrtvo, budoucnost je v německém komunistovi, který scéně přihlíží.

Podobně tak interpretačně bohatý (a přitom jednoznačně falešný a lživý) výklad nabízí polská účast. Poláci jsou prezentováni jako takoví mladší, nezkušenější a dejme tomu naivnější varianta Rusů, po jejichž boku osvobozují svou vlast: pochopitelně o roku 1939, o posunu hranic, o varšavském povstání tam nepadne slovo. Sovětský generál Vatutin zato krátce předtím, než ho přepadnou Němci (ve skutečnosti ho zastřelili Ukrajinci), medituje nad podobností ruštiny a polštiny. Jediný, kdo nepřeje Polákům, je Churchill...

A co Češi a Slováci? Ti na rozdíl od příštích Ozerovových projektů (tady je pamětihodný paskvil Vojáci svobody z roku 1976, například s nesmrtelným Bohušem Pastorkem jako Gottwaldem) stáli v těch letech stranou, takže jim tam není věnován ani záběr. S výjimkou epilogu pátého dílu, kdy vidíme dobové záběry příjezdu sovětských tanků do Prahy: nešlo o ty ze srpna, ale časově se to téměř krylo.

Případ Djatlovova průsmyku

Leden 1959. Devět zkušených turistů – sedm mužů a dvě ženy – vyrazí na lyžařskou výpravu do zasněžené divočiny Uralu. Skupinu vede Igor Djatlov, studenti a absolventi Uralského polytechnického institutu, odhodlaní prověřit své schopnosti v drsné krajině. Na fotografiích z cesty se smějí, pózuji s výbavou, sdílejí přátelství a sníh. Netušili, že se jejich úsměvy stanou posledními záběry živých.

Když se skupina nevrátila v plánovaném termínu, byla zahájena pátrací akce. To, co záchranáři objevili na odlehlém průsmyku, dodnes děsí svět.

Stan byl rozříznut zevnitř. Uvnitř žádné stopy po zápasu. Těla byla nalezena roztroušená ve sněhu – někteří téměř nazi, jiní s těžkými vnitřními zraněními, jako by je rozdrtil tlak, který lidské tělo nemůže přežít. Jedné ženě chyběl jazyk a oči. Na oblečení některých členů byly zjištěny stopy radiace. Nikde však žádné stopy po jiných lidech.

Oficiální závěr? „Působení neznámé přírodní síly.“

A právě tato věta dala vzniknout desítkám teorií – od laviny přes vojenské experimenty až po paranormální jevy. Nikdo ale dodnes nevysvětlil všechny podivnosti případu.

Zůstaly jen fotografie – plné života, úsměvů a sněhu. A pak ticho. Zmražené tělo za tělem, děsivé ticho Uralu, které nikdy nepřestalo šeptat otázky.

Případ Djatlovova průsmyku zůstává jednou z nejděsivějších záhad 20. století.

Slavné případy české kriminalistiky

Spartakiádní vrah útočil v neděli

Autor: Pavla Žáková 2025 iDnes

Jiří Straka si od novinářů vysloužil přezdívku Spartakiádní vrah. A to i přesto, že vše, co spáchal, stihl ještě před zahájením spartakiády v roce 1985.

Jeho první obětí se stala 8. dubna triadvacetiletá Alice P. Straka ji přepadl kolem deváté večer v lesíku poblíž sídliště Novodvorská v Praze 4. Udusil ji. Pitva navíc prokázala sexuální násilí.

O měsíc později, 4. května, vraždil podruhé. Krátce po půlnoci zaútočil v Zelenečské ulici v Praze 8 na třicetiletou lékařku. Svou oběť uškrtil. Věra F. měla kolem krku pevně utažené ramínko od podprsenky. Opět se prokázalo i sexuální násilí.

Straka útočil dvakrát v jeden den

O otrlosti a brutalitě pachatele svědčí i fakt, že téhož dne před půlnocí byla ve stejné lokalitě přepadena další žena. Čtyřiatřicetiletá Vlasta Š. však měla neuvěřitelné štěstí. Útok přežila, byť si útočník myslel opak. Strakovi totiž žena připadala starší, než se původně domníval, a tak ji chtěl "pouze" zlikvidovat coby nepohodlného svědka.

Žena útočníka později popsala velmi stroze, v podstatě jen vyjmenovala věci, které jí odcizil. To, že své oběti Straka okrádal, bylo jaksi "samozřejmé".

Třetí zavražděné ženě bylo jednatřicet. Vrah ji přepadl 16. května na Puškinově náměstí v Praze 6. Kolem krku měla celkem tři škrtidla.

Čalounickou niť upravenou do katovské smyčky, na dva uzly zatažené ramínko od podprsenky a ještě na dva uzly utažený pásek od svetru. Pitva i tady prokázala sexuální násilí.

Vrah útočil v neděli, či ve svátek

Při pátrání po pachateli vyšetřovatelé zjistili, že vraždil vždy před prvním pracovním dnem. To znamená buď poslední víkendový den, či ve svátek. Podle způsobu provedení a stop z míst činů usuzovali, že se s největší pravděpodobností jedná o stejného pachatele.

Tomu nasvědčovaly i zajištěné spermie, které pocházely od muže se stejnou krevní skupinou. Navíc se na tělech všech obětí objevovaly kovové částečky typické pro strojírenskou výrobu.

Vodítkem k pachateli byly starší případy

Policisté vzhledem k mimořádně vážné situaci otevřeli všechny dosud neobjasněné případy znásilnění či omezování osobní svobody. Zjistili tak, že 17. února téhož roku byla na téměř stejném místě, kde byla zavražděna Alice P., obtěžována jiná dívka.

Dvacetiletou Milenu tehdy útočník napadl zezadu a začal ji škrtit. Dívce se však podařilo s mladíkem navázat kontakt. Slíbila, že mu bude po vůli. On se jí svěřil, že je mu šestnáct let a že bydlí na internátě mimo Prahu. Mezitím dvojice došla na osvětlenou ulici, kde Milena začala volat o pomoc. Útočník utekl.

Další důležitý důkaz kriminalisté objevili při otevření případu, který se udál 2. dubna 1985. Tehdy neznámý sympatický mladík nabídl na tramvajové zastávce doprovod osmnáctileté Ludmile. Představil se jako Jirka a vyprávěl, že se učí druhým rokem ve Stochově u Kladna. Zmínil se i o tom, že mají nového přísného ředitele...

Když dorazili k domu, kde Ludmila bydlela, začal si vynucovat pohlavní styk. Dívka se bránila, útočník ji začal škrtit a vyhrožovat vraždou,

pokud mu nebude po vůli. Nakonec se jí podařilo vběhnout do domu a zmáčknout několik zvonků...

Policie si pro Straku došla na internát

Pro policisty už pak nebyl problém najít ve Stochově dotyčný internát i správného učně. Ve Strakově šatní skřínce navíc objevili Ludmilin občanský průkaz, který jí při přepadení stačil ukrást. Své zločiny páchal vždy večer před odjezdem z Prahy na internát.

Straka pocházel ze spořádané rodiny. Jeho otec byl zedník, matka skladová dělnice DP Metro. Měl dva sourozence. Sestra tehdy studovala pedagogickou školu a bratr navštěvoval školu základní. Když bylo Strakovi osm let, byl na žádost školní lékařky a jeho matky vyšetřen na psychiatrickém oddělení Thomayerovy nemocnice. Lékaři u něho zjistili syndrom psychomotorického neklidu s neurotickými rysy a projevy.

Byť byl Straka manuálně zručný, přesto měl na učilišti problémy s učiteli. Soustavně totiž porušoval školní řád i pracovní kázeň.

Od soudu odcházel s desetiletým trestem

K první vraždě se přiznal už v policejním autě, které ho vezlo do Prahy k prvnímu výslechu. Nakonec byl usvědčen ze tří vražd, dvou pokusů o ně, pěti znásilnění, tří loupeží a pěti krádeží. Za tyto činy byl vzhledem ke svému nízkému věku odsouzen k maximálnímu možnému trestu deseti let odnětí svobody. Musel se rovněž podrobit kastraci a po odpykání trestu následovala ústavní léčba v bohnické psychiatrické léčebně.

Radši kdyby umřel, přáli si rodiče mladistvého vraha. Chtěli spáchat sebevraždu

Rodiče tehdy 16letého Jiřího Straky netušili, že jejich syn po nocích chodí Prahou, napadá ženy, znásilňuje je a vraždí. Když se to dozvěděli, obvinění se vysmáli. Nemohli tomu věřit. Až později plakali a plakali. A sami chtěli zemřít. Co si tehdy v roce 1985 mysleli a co jim dalo sílu žít dál?

Dopadení spartakiádního vraha Jiřího Straky se odehrálo 22. května 1985. Ten večer byli jeho nic netušící rodiče v divadle. Když se vrátili, nejstarší dcera jim hlásila: „Byli tu policajti, dělali nějakou domovní prohlídku.“ A také vyřídila vzkaz, že mají druhý den ráno přijít na policii do Bartolomějské.

Matka Jiřího Straky měla o syna starost. Proč ji a jejího muže vyslýchají odděleně? Stalo se synovi něco hrozného? Policisté jí nejdřív nechtěli nic říct. Až potom zmínili, že Jirka asi zabil nějakou ženu.

„Já jsem se jim tam vysmála: Náš Jirka? Ten, kterej když jsme v lese zašlápl mravence, tak na mě volal – mamko pozor, ať ho nezašlápněš?“ vyličila matka pořadu Reportéři ČT v roce 2005, kterou natočil Radek Hromuško a je k vidění na internetu.

„Nechtělo se nám žít“

Rodiče dlouho nemohli uvěřit, že jejich syn je obávaný spartakiádní škrtič a sexuální deviant. Když konečně pochopili, že je to opravdu tak, byla to pro ně těžká rána. „Drželi jsme se furt za ruce a furt jsme brečeli,“ vzpomínal na tu dobu jeho otec. On i jeho žena tehdy uvažovali i o sebevraždě. Nad vodou je drželo to, že měli ještě mladšího syna, který je potřeboval. „Nechtělo se nám žít zkrátka, vůbec se nám nechtělo dál žít,“ popsala Jirkova matka

Když jejich starší syn dostal 10 let vězení, navštěvovali ho. Vztah k němu ale hledali obtížně.

„Myslel jsem si, že by bylo lepší, kdyby Jirka dostal rozsudek smrti, že by to pro něj bylo vysvobození a pro nás taky,“ shrnul jeho otec. Podobný názor měla i jeho žena: „Možná by to bylo lepší i pro veřejnost, že by se s tím líp vyrovnala. Že byl odsouzenej smrt za smrt.“

A jejich syn? Souhlasil. „Tak by si prostě pobřečeli, zapálili svíčku, a nemuseli by s tím žít každéj den a prožívat to tak jako já.“

Jiří Straka čelil ve vězení mnoha útokům. Nejen od spoluvězňů, ale i od dozorců. Některá data si nechal vytetovat na předloktí. Podobně, jako si jiní nechávají tetovat den svatby či narození dětí. U Straky jsou ale významy čísel hrozivější: 24. 6. 87 - den, kdy mu ve věznici rozkopali přirození. 14. 7. 87 - den, kdy ho málem oběsili. 19. 1. 89 - den, kdy byl vykastrován.

Kérka s hrozivými daty

Podle svých slov se cítil tlačенý k tomu, aby spáchal sebevraždu. Sám na ni pomýšlel, ale právě ten vnější tlak mu dodal sílu to neudělat.

„Dalo mi to takovou sílu - já vám tu radost neudělám. Vy na to čekáte a já to nechci udělat. Jestli mě chcete zabít, tak to udělejte vy.“

Vyšetřovatel Jiří Markovič, který Straku dostal za mříže, s jeho propuštěním v roce 2004 nesouhlasil. Kdyby byl podle něj vrah starší, dostal by jistě „špagát“. Soud ho ale musel potrestat vzhledem k jeho věku 16 let mírněji. „To, že nebyl starší, to ho z toho nijak nevyvíňuje,“ řekl Markovič v reportáži.

Od Strakových zločinů uplynulo 40 let. To, co provedl, se nedá odčinit. „Upřímně, nezasloužíš si žít. A vůbec vyjít zpátky mezi lidi, to je nemyslitelný,“ řekl mu syn jedné z jeho obětí krátce po propuštění. Straka mu to nevyvracel. Podotkl, že žít s tím je možná horší než umřít. Podle lékařů už v době propuštění nebyl nebezpečný. Markovič v té době v jeho „polepšení“ nevěřil. Až o 10 let později uznal i on, že Straka už je nejspíš napravený.

Útoky spartakiádního vraha

17. února 1985 - Přepadl a škrtl dvacetiletou dívku. Bránila se a podařilo se jí ho přesvědčit, že půjdou k ní. Když začala volat o pomoc, utekl.

5. března 1985 - Udeřil zezadu do hlavy dlažební kostkou osmnáctiletou studentku, kterou chtěl pouze okrást.

15. března 1985 - Napadl devatenáctiletou studentku, které se snažil strhnout kabelku z ramene. Dívka volala o pomoc a pronásledovala ho.

2. dubna 1985 - Škrtil a pokusil se znásilnit osmnáctiletou dívku. Když upadla do bezvědomí, pokusil se o umělé dýchání. Dívka se probrala a slíbila, že s ním půjde do sklepa. Zazvonila však na sousedy a Straka utekl jen s její kabelkou.

8. dubna 1985 - První vražda. Na zalesněném místě napadl triadvacetiletou ženu. Škrtil ji a když upadla do bezvědomí, tak s ní souložil.

3. května 1985 - Přepadení triapadesátileté ženy. Straka přiznal, že se spletl. Když zjistil, že je stará, ženu v bezvědomí „jen“ okradl a tělo hodil pod plachtu na nákladní vůz.

4. května 1985 - Druhá vražda. Obětí byla třicetiletá lékařka. Zneužil ji a uškrtil ramínkem od podprsenky.

16. května 1985 - Třetí vražda. Obětí byla třicetiletá žena. Tentokrát měl už před činem Straka připravené škrtidlo.

Jak jsme neztvídili v II. světové válce

Jan Kovanec

Jak to, že neztvídili? Vždyť přece 8. května slavíme jako „Den vítězství“, ne? Ano, ale až od roku 2004. Před tím to byl „Den osvobození“. Ostatně datum 8. května slavíme díky vystoupení kooptovaného poslance Federálního shromáždění za Občanské fórum pana Ing. Miloše Zemana. Ten tuto otázku vznesl na plénu v rozbouraném roce 1990 ještě před volbami, a tehdy byla schválena změna v datu. A byl i zkrácen název, jenž předtím zněl „Den osvobození od fašismu“. Ačkoli s historicky zažitým poválečně užívaným pojmem „fašismus“ by se dalo polemizovat, protože tehdejší německý okupační režim byl „nacistický“, přesto byl ten název o něco lepší než ten původní. 9. květen jsme jako státní svátek slavili od roku 1952 pod záměrně zfalšovaným názvem „výročí osvobození Československa Sovětskou armádou“.

Takže jsme ztvídili a každoročně v druhé světové válce vítězíme až od roku 2004, což je poněkud po sezóně. A přitom s Hitlerem válčila naše armáda už v průběhu roku 1938, kdy společně s kombinovanými jednotkami Stráže obrany státu zasahovala nejen proti sudetoněmeckým, ale i maďarským a polským polovojenským oddílům, které vedli důstojníci nepřátelských armád. Bránili jsme se i proti zapíraně čistě vojenským jednotkám hlavně z Maďarska a Polska.

Domácí odboj se začal plánovat prakticky okamžitě po přijetí mnichovského diktátu na podzim roku 1938. Kdo měl mozek v hlavě, tomu bylo jasné, že panu Hitlerovi nebude československé pohraničí stačit (i když jaképak jsou Litoměřice „pohraničí“). V roce 1939 ihned po březnovém „dobrání zbytkového Česka“ vznikla Obrana národa, složená z bývalých čs. důstojníků. Práci několika důležitých i desítek malých odbojových organizací se snažilo zastřešit Ústřední vedení odboje domácího (ÚVOD), založené počátkem roku 1940. Dlouho bylo zamlčováno, že se komunisté odboje zprvu organizovaně nezúčastňovali. KSČ se totiž řídila rozkazy z Moskvy, které vycházely jako směrnice Komunistické internacionály. A po dojednání paktů Ribbentrop–Molotov byl pro naše bolševiky voják wehrmachtu jen „dělník, oblečený do uniformy“, tedy soudruh. Teprve až po napadení Sovětského svazu 22. června 1941 se ze soudruha Hitlera stal krvežíznivý nepřítel a opět na pokyn z Moskvy se zvedl i organizovaný komunistický odpor. Což bylo v době, kdy byly zlikvidovány první organizace demokratického odboje. Je třeba přiznat statečnost těm komunistům, kteří se vzepřeli svému vedení a odboje se účastnili i přes jeho zákaz. Ostatně české komunisty zavírali nacisté mezi prvními bez ohledu na bratříčkování se Sovětským svazem.

Mezitím už odcházeli do zahraničí zejména mladí lidé, aby tam mohli bojovat proti nepříteli. Jako první zahraniční vojáci si s Němci zabojovali příslušníci polské Legie Čechů a Slováků už v září 1939. Ve Francii museli Čechoslováci nejdříve, pokud chtěli vstoupit do armády, zamířit do řad Cizinecké legie. Na půdě Francie mohli bojovat až v krátké Bitvě o Francii v květnu a červnu 1940. Už zde se nejvíce uplatnili u letectva, kde tvořili až 12 % z celkového počtu létajícího personálu! Odtud museli ustoupit, ale své souboje s Luftwaffe si zopakovali v Bitvě o Británii i v pozdějším pokračování války. Pěšáci částečně ustoupili na britské ostrovy, někteří zůstali ve svazku de Gaullovy Svobodné Francie.

Po pádu Polska se začaly formovat čs. pozemní síly v rámci britského impéria také na Blízkém Východě. V tehdejší mandátní území Palestina vznikl 28. října 1940 11. československý pěší prapor - východní. 643 jeho mužů se pod velením podplukovníka Karla Klapálka zúčastnilo druhého britského pokusu o uvolnění obleženého Tobruku, který bránili Australané. Proti Němcům a Italům tam bojovali v kombinovaných silách zemí Commonwealthu a Svobodné Francie. Na konci roku 1941 tady československé jednotky za druhé světové poprvé ztvídily.

V Sovětském svazu se začala formovat naše armáda až v roce 1942. K podpisu československo-sovětské smlouvy o válečném spojení došlo sice už 18. července 1941 a následně pak 27. září 1941 došlo i k podepsání úmluvy o vzniku čs. vojenské jednotky. Rozhodující detaily však byly dohodnuty až 10. ledna 1942. Jedním z těch „detailů“ bylo i to, že jednotka bude pod velením, které určí naše exilová vláda, sídlící v Londýně. V té době působil jako náčelník československé vojenské mise v SSSR plukovník Heliodor Píka. Sovětské noviny a rozhlas 17. ledna 1942 zveřejnily, že českoslovenští občané mohou vstupovat do naší samostatné vojenské jednotky. Tato informace se dostala do Oranek, kde byli internováni vojáci z našeho polského legionu. Odtud do Buzuluku přijelo prvních 88 mužů 5. února 1942. Ti měli v internaci k dispozici ruské noviny, ale naši lidé v sovětských lágrech ne. A velitelé těch lágrů neměli zájem jim tu informaci prozradit. Plukovník Píka jako bývalý ruský legionář neměl o carské povaze sovětského režimu žádné iluze. Proto ty lágry začal objíždět osobně a doslova z nich vydupal 2.700 Stalinových vězňů. Bohužel v té době už to byla jen menší část našich občanů, zavražděných sovětskými „spojenci“, tedy mrazem, prací, hladem a popravami. (Viz i můj dávný článek Hrdinové z lágrů).

To byl základ naší zahraniční armády. A bohužel i základ našeho pohledu na naše budoucí neztvídění. Kam patří i justiční vražda už divizního generála Heliadora Píky v roce 1949. Protože paradoxně právě tu jeho aktivitu, se kterou zhubnoval základ našeho armádního sboru, mu nemohli sovětské komunisty, ani jejich čeští kolaboranti odpustit.

Největšího rozšíření se naší východní armádě dostalo, když se v březnu 1944 1. československá samostatná brigáda o síle asi tři a půl tisíce lidí dostala do Rovna, což bylo centrum volyňských Čechů. Ti už měli za sebou neblahé násilné sovětské z kolektivizování, teror ze strany Organizace ukrajinských nacionalistů a nakonec vyvražďování banderovci a nacisty. Pro příště už nechťeli nic z toho znovu zažít, a tak, když byla příležitost, přihlásili se do „Svobodovy jednotky“. Udává se, že jich bylo na 12.000 (pravděpodobně i se ženami, které působily hlavně v týlu jako zdravotnice, ale i jako spojačky, výjimečně odstřelovačky), takže se z brigády stal První československý armádní sbor. Takto zformován se probojoval až do Prahy. Pozdě. A cestou mu ještě krvavou lázeň poskytla vražedná Dukla. Sovětský průzkum byl chabý, Němců bylo víc a byli lépe zakopáni. Avšak když se to ukázalo, pokračovalo sovětské velení tvrdohlavě ve směru nesmyslného postupu. Od 8. října 1944 do 27. listopadu 1944 zde padlo 1.800 příslušníků 1. československého armádního sboru, 4.500, tedy skoro každý přeživší byl raněn, některý i několikrát. A devět z deseti velících důstojníků byl zabit...

Přitom už nemohlo jít o přímou podporu Slovenského národního povstání. Jednotky východoslovenské armády, které měly podle plánů schválených v Londýně, otevřít průsmyk, začali Němci odzbrojovat už 31. srpna. Povstání vypuklo předčasně, rozkaz k jeho zahájení byl vydán 29. srpna 1944 večer. Protože 28. srpna slovenská vláda vydala vpodstatě zbytečný souhlas se vstupem německých vojsk na své území, ta tam už stejně šla. A šla tam proto, že území Slovenska bylo zasaženo bojovými operacemi sovětských partyzánských skupin. Němci předtím řekli Slováckům jasně: Buďto jejich aktivitu zastavíte, nebo na Slovensko vpochodujeme sami. Marně se snažili plánovači povstání odradit sovětské velení od operací na slovenském území. Zpětně to vypadá tak, že ruské velení naschvál zvýšilo své partyzánské akce na Slovensku, aby tam vpochozoval Wehrmacht a Slováci se nemohli osvobodit sami. Skoro to vypadá, že Stalin chtěl, aby československá armáda vykrvácela na Dukle. Ano, slavně naše armáda překročila naše předválečné hranice už 4. října 1944. Jenže hory Duklou nekončily. Operace skončila prakticky po potlačení SNP 27. října. Poté přešly naše a sovětské jednotky na Slovensku do pasivní obrany.

Ono to vypadá, že moskevským komunistům šlo o to zničit elitu našeho národa. Jenže padlo i před deset tisíc vojáků Rudé armády. A tak je možné, že ten dukelský mlýnek na maso fungoval prostě podle osvědčeného ruského vzoru už od dob carismu: Nás mnoho a na životě nevolníka nezáleží. Jenže zároveň to náramně vyhovovalo strategickým záměrům Stalina. Kdyby mu více záleželo na vojenském úspěchu SNP, tak by vyslal (dovolil vyslat) na povstalecké území nejen 1. československý samostatný stíhací letecký pluk v SSSR, tedy 22 lavočkinů. Ty zajistily povstalcům vzdušnou převahu. Ale sovětské velení prokazatelně bránilo vyslání 2. československé paradesantní brigády na území Slovenska. Ta brigáda měla mezi dvěma a třemi tisíci bojovníky, většinou zajatých a přeběhlých příslušníků fašistické slovenské armády, a znamenala by pro povstalce znatelnou vzpruhu. Místo toho ji Sověti uzemnili a poslali padnout na Duklu. Až 26. září, kdy už své lavírování nemohli udržet, dovolili první výsadky na Slovensko. 15. října hlásí Heliodor Píka, že k povstalcům se dostalo 1.739 výsadkářů. To už ale bylo pozdě. SNP mělo svůj význam hlavně proto, že vázalo německé síly, které nemohly být použity jinde. Hlavní cíle karpatsko-dukelské operace však nebyly splněny. Pokud tím cílem bylo, aby byly vyvražděny nejvzácnější české a slovenské kádry, pak svůj účel ovšem splnila.

1. května 1945 začalo v Přerově Květnové povstání pražského lidu. Proběhlo ve 37 městech a 240 obcích. Počet povstalců dosahoval k 130.000, účastnilo se ho i 14.000 partyzánů hlavně z národností SSSR. 100.000 lidí pomáhalo v Praze stavět barikády, 30.000 je bránilo, 3.700 přitom padlo. Včetně nich bylo na území dochcípajícího protektorátu pak asi 11.700 mrtvých. 8. a 9. května bylo zabito při bombardování sovětskými letadly dalších asi 1.300 lidí. Toto povstání urychlilo konec války podle odhadů asi o 12 dní. A skončilo pro nás vítězně. V Praze i díky Vlasovcům, kteří jediní měli těžké zbraně. Byli tu jen krátce, od rána 6. do večera 7. května, než se rozkmotřili s Českou národní radou. Jenže 9. května ve 4 hod. ráno dorazily do Vokovic po překonání Krušných hor první stroje 4. tankové armády generála Leljušenka, o něco později pak

stroje 3. tankové armády generála Rybalka dojely od Dolních Chaber. Vojska Rudé armády mířila k Praze ze všech směrů v mnoha proudech. Aby tam byla první. A byla. Padlo přitom 30 vojáků a byl zničen jediný tank. Ano, TEN symbolický tank. Vlastně reálný Gončarenkův tank č. 24.

Ale Sovětský svaz osvobodil Prahu, tedy celé Československo, a my jsme mu byli vděční.

Do vzbouřenecké Paříže vjely 24. srpna 1944 jako první francouzské tanky Druhé francouzské obrněné divize, vedené francouzským generálem Leclercem. Nebýt Američanů, tak se mu to však samostatně nepovedlo. Jenže Američanům samotným se do Paříže po proběhlých bojích tak rychle moc nechťelo, ale Francouzi měli vlastní armádu Svobodné Francie a vlastní velení, a tak si osvobodili své vlastní hlavní město sami. Po válce pak měli svou vlastní francouzskou politiku značně nezávislou na svých amerických a britských osvoboditelích...

Nu co, Češi si svou Prahu po podepsání příměří s německou pražskou posádkou vlastně taky osvobodili sami, ale halt tady byly ty první čtyři ruské tanky, co projely Václavákem od Můstku. Do středu Prahy od Proseka se přes Libeň dostali i tankisté Rybalkovy 3. gardové tankové armády. Také dosáhli Václaváku a také byli přivítáni. Jenže když mezi druhou a třetí odpoledne dorazilo z východu od Ždírcce na Můstek osm tanků z 1. československé samostatné tankové brigády pod velením kapitána Buršíka, tak ty se nemohou pro jásající davy dostat ani pod vocas, ani nikam jinam. Praha už byla „osvobozena“, přece.

Mohla být osvobozena o pár dní dříve Američany, ale my víme, proč jim to Stalin zakázal. Na pomoc Praze mohli přiletět i českoslovenští letci ze západu, aby ji ochránili před německým bombardováním. Už seděli ve svých Spitfirech na stojánkách a točily se jim vrtule. Jenže Spojenci si blbě vyžádali povolení od Sovětského svazu - no a to jim bylo odmítnuto. Takže zase vypnuli motory.

Nevím, koho na Západě napadlo, aby naši Československou samostatnou obrněnou brigádu uplácíroval v říjnu roku 1944 u Dunkerque. Ačkoli neměla takové stavy, aby ho dobyla. Takže tam naši hnili až do kapitulace Německa 8. května 1945. Jejich velitel generál Liška sice osobně naléhal na britského velitele generála Montgomeryho, aby je pustil k osvobození vlasti, ale ten se vymluvil, že je potřebuje na hlídání německé posádky tam, kde jsou. Povolil jen 140 maníkům, aby se symbolicky připojili k americké 3. armádě. Čechoslováci tak 1. května překročili u Chebu naše předválečné hranice. Jenže pak zase ztvrdli na demarkační linii. No nevím, jestli by tam tvrdli jako Patton, kdyby tam byla celá brigáda a velel jim Liška!

Takže ano, zvítězili jsme. Jenže naši letci se nesměli objevit nad povstaleckou Prahou. Na ruzyňské letiště se vrátili až 13. srpna 1945, kdy už byly doma všechny karty rozdány.

Československé tanky na výzvu povstaleckého rozhlasu dorazily do Prahy taky 9. května - ale deset hodin po sovětských.

Symbolický oddíl naší obrněné divize si to přihasil do Prahy až 12. května. Celá divize dostala povolení dostavit se do Prahy až 28. května. Pro sichr bez jediného ostrého náboje...

Přitom se ještě 11. května 1945 bojovalo u Milína u Příbrami. Tam v boji s jednotkami SS padlo 60 českých partyzánů. A jediné boje s německými

záškodníky probíhaly mimo Prahu až do 20. května.

To už tu úřadovali jiní záškodníci, totiž příslušníci Směrš a NKVD. Nejdříve vyvlekli těžce zraněné vojáky z ROA z postelí různých pražských nemocnic, stříleli je pak venku, anebo někdy i v nemocničních postelích. Takto zavraždili asi 200 těch špatných, ale reálných ruských osvoboditelů. Další skupinu ROA postříleli v Jinonicích, kde někde na poli tlejí dosud jejich kosti. Sovětský svaz pak na našem historickém „osvobození“ pracoval usilovně dál i díky převodní páce KSČ (dnes přejmenované na KSČM, vedené europoslankyní Kateřinou Konečnou). Předseda revoluční České národní rady Albert Pražák byl vyhozen z Karlovy univerzity. Vojenský velitel Pražského povstání Karel Kutlvašr se ve věznicích Leopoldov ocitl v jedné cele s německým velitelem Prahy Rudolfem Toussaintem. Jo a ještě si ten Leopoldov „zasloužil“ zástupce komunistů v ČNR Josef Smrkovský. Smrkovský vyfasoval v roce 1951 vpodstatě za podepsání kapitulace s Toussaintem 15 let, ale pustili ho po revizi procesu už v roce 1955. Hrdina od Zborova a Prahy Kutlvašr pak v roce 1949 dostal doživotí. Pustili ho na velkou aminu v roce 1960. Toussaint obdržel rovněž doživotí, zejména za vraždy civilistů při Pražském povstání. Ve vězení podepsal spolupráci s StB, v roce 1961 byl propuštěn a jako špion odjel do Německa. Tam ovšem špionství opustil a žil si se spokojeným generálským důchodem.

Hrdinové ze Západu, později z Východu, ba i naši partyzáni, zejména ovšem sionisté, byli krutě potrestáni popravami, uranovými doly a pronásledováním rodin do entého kolena. Dostali jsme se z nacistických drátů do drátů komunistických.

Tak takové bylo naše „osvobození“, ke kterému někteří naši tvorové stále ještě vzhlížejí.

Generace Mileniálů je velice nedůtklivá

Petr KolmanNevPes

Víte, já se vždycky považoval za člověka vstřícného, společenského a hlavně – milého. Když mi v brněnské či jihlavské tramvaji padne zrak na něco zajímavého, nemohu si pomoci. Musím to okomentovat. Takový verbální tik, řekneme. Nedávno jsem se vezl linkou číslo 3,14 na brněnský ústřední hřbitov a naproti mně seděla mladá paní. Nebo stará slečna? Těžko říct – dnešní móda nám tyto rozdíly tak nějak splachuje do jednoho genderově neutrálního odtoku.

Paní měla knír. Ne ledajaký! Jemný, tmavý, pečlivě zastřížený. Vypadal skoro jako ten, co nosil mladý Jaromír Hanzlík v dobách, kdy se ještě dalo dívat na televizi. Ergo kladívko, prostě jsem si nemohl pomoci a se srdečným úsměvem jsem pronesl: „*Máte moc pěkný knírek, paní. Opravdu stylové!*“

A pak to začalo.

Nejdřív zlověstné ticho. Pak pohled, kterým by se dal rozmrazit arktický ledovec nebo pražský lidovec. A nakonec – verbální exploze! „Co si to dovolujete?!“ vyštěkla, jako by se právě dozvěděla, že jsem jí ukradl identitu, gender i oblíbený podcast o duševním zdraví. „*To je neuvěřitelně sexistické! Tohle je moje tvář, ne vaše pódium pro komentáře!...dědku jeden...*“

Přiznám se, trochu jsem zčervenal. Tedy ne studem, ale spíš pod nápořem výčitek, které po mně házela jak *ninja hvězdice* nebo *senátorka Božena Němcová knihami*. Kdybych měl u sebe růženec, začnu se intenzivně modlit za všechny ty citlivé duše, z té vlivné (a přitom tolik křehké) *DeGenerace*, co jí říkají Mileniálové.

Kdysi, když mi v dětství sousedka pochválila, že mám pěkné odstáté uši po dědovi, poděkoval jsem a běžel se podívat do zrcadla. Dnes?

Dneska , když řeknete něco takového, skončíte s veřejným lynčem na sociálních sítích.

Ergo kladívko, nemůžu se zbavit dojmu, že tahle generace, co vyrostla mezi mátovým cappuccinem a cancel culture, má kůži tak tenkou, že by jí i papír přišel hrubý.

Stačí slovo, mimoděk pronesený bonmot, pohled, který se nestandardně zdržel – a už jste mikroagresor, patriarchální relikv, darebák a potenciální narušitel safe-space.

Ale víte co? Já to nevzdám.

Příště si v tramvaji zase někoho pochválím. Padni komu padni. Třeba chlapečka s růžovým lakem na nehtech. A jestli mě jeho bio-matka uštkne, aspoň budu vědět, že jsem žil podle svých zásad – s úsměvem, upřímností... a možná s náhubkem. Taková je dneska doba.

A to je, vážení, naše kníratá pravda.

Třebíč

Jiří Peňás

(...) Byl jsem v Třebíči asi po pětadvaceti letech. Už jen matně jsem si vzpomínal na tu polorozpadlou městskou zónu, jejíž výjimečnost byla ale stejně hned patrná. Tehdy se židovská čtvrť zvedala z trosek, to nejhorší měla za sebou, dvě hlavní ulice byly už nově vydlážděné a některé domy opravené, i když pořád převládala zchátralost a zpustlost, do níž celou čtvrť přivedla nová socialistická doba, která tam nastěhovala romské rodiny a nechala jim čtvrť napospas.

V desetiletích po válce se pomalu vytrácelo i povědomí o tom, že to byla čtvrť židovská, nově se tomu mezi lidem říkalo Stínadla – a opravdu tam v roce 1986 přijel Jaroslav Foglar a prý se vyjádřil, že kdyby to tady znal, tak by chtěl, aby se seriál Rychlé šípy natáčel tady. Celé čtvrti hrozil zánik, koncem sedmdesátých let už byl připraven plán asanace čili buldozery, jako se to stalo v té době židovské čtvrti třeba v Prostějově, kde po ní zůstalo parkoviště a tři domy. Už bylo nakreslené panelákové sídliště, kde by bydleli zaměstnanci jaderné elektrárny Dukovany, která se tehdy stavěla. Naštěstí podél ghetta teče Jihlava, tedy řeka Jihlava, je tam podloží z jílu a naplavenin, takže to nějak nesedělo staticky, muselo by se celé to nábřeží zpevnit, čímž by se budování sídliště velmi prodražilo, což čtvrť zachránilo. Paneláky pro Dukovany se postavily o trochu dál v Nových Dvorech.

Teprve v devadesátých letech se o ghettu začalo psát jako o unikátu, pamatuju si na přátele z pražské židovské obce, kteří do Třebíče jezdili a ghetto krok za krokem prozkoumávali, psali o něm. Postupně se přece jen dostávalo do povědomí, sami lidé v Třebíči byli překvapení, co se jim to tam rozpadá za skvost, občas tam přijel i nějaký rabín z Izraele nebo z Ameriky, nějakí cizokrajně čili západácky vypadající lidé, kteří se tam procházeli, fotili a obdivně prolézali zabordělené dvorky a zpuchřelé průchody a jásali, když tam našli nějakou stopu po dávno zmizelých obyvatelích, třeba zbytky po mezuze na zárubni dveří.

Tahle poslední generace trebičských Židů (tady je důvod psát s velkým Ž) už nemohla své kosti přiložit ke kostem svých předků na židovském hřbitově, který se svažuje do údolí, na jehož druhé straně začíná ono panelákové sídliště pro jadernou elektrárnu. Obyvatelé, kteří mají to štěstí a okna správným směrem, hledí na hroby přibližně jedenácti tisíc nebožtíků pod třemi tisíci náhrobků: ten nejstarší je z roku 1625.

Když se luštily hebrejské nápisy na starších deskách, byli prý hebraisté překvapeni, kolik je tam chyb. Nejspíš to bude tím, že kameníci byli gójové, kteří hebrejsky samozřejmě neuměli a nápisy tesali podle vzorů, které jim židé (zde je důvod psát s malým ž) přinesli. Snad se na ně moc nezlobili, pokud to tedy poznali oni sami.

Otto Miksche

11. dubna 1905 se v Karviné narodil Ferdinand Otto Miksche, československý důstojník, účastník španělské občanské války, příslušník odboje během druhé světové války, vojenský pedagog a teoretik.

V roce 1927 je odveden do československé armády a po základní službě v Mukačevu absolvoval školu pro záložní důstojníky v Hranicích, poté sloužil u dělostřeleckého pluku v Košicích.

V říjnu 1936 vstupuje do služeb vlády španělské republiky stojící proti povstalcům Francisca Franca, kdy nejdříve působil v dělostřeleckém učilišti a poté velel dělostřelecké baterii interbrigád na jižní frontě. Je zcela apolitický a legendárním se stal jeho dopis adresovaný ústřednímu výboru KSČ, aby „Posílali více vojáků než soudruhů“. Dokonce se dostal do vězení, kdy chtěl svou jednotku zbavit politických činovníků, záhy je však pro svou odbornost propuštěn. Po porážce republikánských sil odjíždí v únoru 1939 do Paříže.

Po vypuknutí druhé světové války ihned vstupuje do československé zahraniční armády, kde sloužil jako poručík u dělostřeleckých jednotek. Do bitvy o Francii se nestihl zapojit a po francouzské porážce je evakuován do Anglie. Zde díky nadbytku československých důstojníků vstupuje do se svolením Edvarda Beneše do armády Svobodné Francie, kde trpěli jejich nedostatkem. Začal sloužit v jejím hlavním štábu, poté v oddělení řídicím francouzské podzemní odbojové hnutí a dále kariérně stoupal. Z titulu své funkce se spolupodílel i na plánování vylodění v Normandii. Na začátku roku 1945 požádala československá vojenská správa o jeho uvolnění, aby poté vedl misi u generála Eisenhowera.

Po skončení druhé světové války působil Ferdinand Otto Miksche v československé vojenské misi u Vrchního velitelství spojeneckých expedičních sil. V létě 1947 byl ale odvolán a zařazen k řadovému dělostřeleckému pluku. Z vlasti odešel ještě před Únorem a usadil se ve Francii, působil v tajných službách. Mezi lety 1950 a 1955 přednášel ve službách NATO na vojenské akademii v Portugalsku, po návratu zpět do Francie pracoval jako důstojník zbrojního úřadu v Paříži a v roce 1969 odešel do penze. Publikoval až do své smrti 23. prosince v Le Chesnay nedaleko Paříže.

Otto Wagner

Eduard Stehlík

Hovoří-li se o Češích, kteří sloužili ve francouzské Cizinecké legii, většinou jsou zmiňována tři jména. Vedle Josefa Šnejdárka a Karla Hory, o nichž jsem psal tento a minulý týden, je tím třetím Otto Wagner, nositel jednoho z nejvyšších francouzských vyznamenání – Řádu osvobození (Ordre de la Libération). Světlo světa spatřil 28. března 1902 v Praze jako prvorozený syn profesora průmyslové školy Oktaviána Wagnera a jeho manželky Emilie, rozené Krütznerové. Maturitní zkoušku složil v červenci 1920 na reálném gymnáziu v Berouně a na podzim téhož roku pokračoval ve studiu na Právnické fakultě UK v Praze. Již po dvou semestrech však studia zanechal, krátce působil jako zatímní učitel na měšťanské škole ve Zdicích a v říjnu 1922 začal studovat na Vojenské

akademii v Hranicích, odkud byl absolvován I. ročníku odeslán jako frekventant do Ecole Spéciale Militaire ve francouzském Saint Cyru, kterou úspěšně ukončil v srpnu 1925.

Po návratu do Československa prošel Otto Wagner nejrůznějšími velitelskými funkcemi u plzeňského pěšího pluku 18 a Instrukčního praporu v Milovicích. Velkou změnu v jeho dosavadní vojenské kariéře však přinesl duben 1931, kdy byl odeslán na Slovensko, kde po následujících osm let zastával nejrůznější velitelské funkce u horských útvarů naší armády. Nejprve u horského praporu 9 v Podolinci a poté od poloviny září 1936 u horského pěšího pluku 1 v Dolním Kubíně.

Po vzniku samostatného Slovenska v březnu 1939 se Otto Wagner vrátil zpátky do Čech. Ne však nadlouho. Již v polovině května 1939 odešel přes Polsko do Francie, kde si podal žádost o přijetí do francouzské armády. Jako absolventu francouzské vojenské školy mu bylo obratem vyhověno, v srpnu 1939 byl v hodnosti kapitána převzat ke koloniální pěchotě a čekal ho odjezd do senegalského Dakaru. Vypuknutí 2. světové války však jeho další plány změnilo. Namísto cesty do Afriky zamířil do jihofrancouzského Agde, kde se v prosinci 1939 stal velitelem I. praporu 2. čs. pěšího pluku. A právě s touto svou jednotkou se v červnu 1940 zúčastnil bojů s Němci na západní frontě a po francouzské kapitulaci byl evakuován na britské ostrovy.

Po vzniku 1. čs. smíšené brigády ve Velké Británii byl Otto Wagner spolu s dalšími „přebytečnými“ důstojníky začleněn do tzv. velitelské zálohy, s čímž se odmítl smířit. V souvislosti s akcí tzv. „28 českých pánů“, jež byla tehdy vyhodnocena jako vzpoura, byl dokonce vyšetřován čs. orgány a od ledna do dubna 1941 internován v Leamingtonu Spa, kde čekal na soudní projednání svého případu. Mezitím požádal prezidenta republiky Edvarda Beneše o povolení ke vstupu do armády Svobodných Francouzů, což se mu v polovině dubna 1941 splnilo. Ulehčení pravděpodobně v tu chvíli cítil nejen on, ale i někteří představitelé čs. armády, kteří s tvrdohlavým důstojníkem nemohli najít společnou řeč.

Francouzi zařadili Otto Wagnera ke II. praporu 13. polobrigády Cizinecké legie, s nímž se jako velitel roty zúčastnil v roce 1941 operací v pořící Eufratu a na iráckých hranicích. V lednu 1942 odjel s 13. polobrigádou do pouště v Libyi, kde se mimořádně vyznamenal v legendárních bojích o Němci obklíčený Bir Hakeim. Jako zástupce velitele II./13. praporu byl poté se svou jednotkou nasazen do bojů na jižním křídle v bitvě u El Alameinu, kde byl těžce raněn. V rámci rekonvalescence byl odeslán do Velké Británie, kde působil jako instruktor ve francouzském výcvikovém středisku v Camberley. V září 1943 však byl opět odvelen do severní Afriky, kde působil jako velitel III./13. praporu Cizinecké legie v Sidi bel Abbès.

V dubnu 1944 se Otto Wagner vrátil do Velké Británie, kde v následujících čtyřech měsících absolvoval několik speciálních kursů zaměřených na boj v týlu nepřítele (a to včetně paravýcviku). Jako parašutista však do akce vysazen nebyl. Namísto toho se stal v listopadu 1944 zástupcem velitele náhradního tělesa a výcvikového střediska Cizinecké legie v Coulommiers. Teprve počátkem ledna 1945 se po opakovaných urgencích dočkal odeslání na frontu. Jako velitel motorizovaného partyzánského pluku „Foch“ se zúčastnil útoku na Royan a obléhání La Rochelle, kde ho zastihl

konec 2. světové války v Evropě. Za své mimořádné zásluhy o osvobození Francie byl jako jeden z pouhých čtyř (!) Čechoslováků vyznamenán již zmíněným Řádem Osvobození.

V červenci 1945 byl Otto Wagner přeložen zpět k čs. armádě, a ještě tentýž měsíc se vrátil do Československa. Zde byl v září 1945 pověřen funkcí velitele pěšího pluku 20 v Michalovicích, s nímž se jako velitel skupiny „Otto“ zapojil do bojů s banderovci na východním Slovensku. V listopadu 1947 byl ustanoven velitelem pěšího praporu 68 v Jeseníku, odkud byl po půl roce odeslán do Karlových Varů, kde se ujal funkce zástupce velitele 13. brigády. Na konci dubna 1949 se stal velitelem motorizované brigády olomouckého tankového sboru a ve školním roce 1949-1950 byl posluchačem Nejvyšší vojenské akademie v Praze. To se však již jeho vojenská kariéra chýlila nezadržitelně ke svému konci.

V dubnu 1951 byl náhle jako „politicky nespolehlivý“ z armády propuštěn a o dva roky později zatčen a v březnu 1954 odsouzen ke dvěma letům ztráty svobody a degradaci „za hromadění zbraní a navádění k pokusu o útěk“. Po propuštění z výkonu trestu pracoval jako pomocný dělník na mnoha místech republiky (se zákazem pobytu v Praze). V roce 1962 sice odešel do starobního důchodu, avšak i nadále musel jako brigádník pracovat v královédvorských cementárnách v Berouně, aby si alespoň trochu přilepšil k nízkému důchodu, který mu tehdejší mocní vyměřili.

Nakonec se však Otto Wagnerovi dostalo poct, které mu právem náležely. Ne však v jeho rodné vlasti – Československu, ale v té adoptivní, ve Francii. V roce 1967 se mu totiž v tehdejší uvolněné atmosféře podařilo nakrátko vycestovat do Paříže, kde se zúčastnil oslav pětadvacátého výročí slavné bitvy u Bir Hakeimu. A hostitelé se k němu chovali s úctou náležející pravým hrdinům. Svému mladšímu bratru Eduardovi o tom v červnu 1967 napsal: „Byl jsem velmi dojat, když při oficiálním obědě Řádu de la Libération, kterou předsedal „le haut chancelier de l’ Ordre“, i když se oběda účastnil ministr Messmer a halda větších generálů, pronesl krátkou řeč, v níž přivítal vdovu po maršálu Leclercovi, pak staříckého generála letectva a potom mne... Končil to slovy: „Jestliže někdo bojoval obětavě a nezištně za svobodu a čest Francie, pak to byl on (to jest já)“, a přítomní začali tleskat a mně vyhrkly slzy a sevřelo se mi hrdlo, že jsem nemohl říci ani „Ň“ a stál jsem jako trouba a ukláněl jsem se napravo, nalevo. Již nemám tak pevné nervy jako dřív...“

Životní pouť tohoto vynikajícího důstojníka a velkého českého vlastence se definitivně uzavřela 20. května 1974 v Jihlavě. O dva roky později, v sobotu 15. května 1976, odvysílala francouzská televize v rámci hlavního večerního zpravodajství informaci, že toho dne byla do Památníku Cizinecké legie v Puyloubier slavnostně uložena urna s popelem českého plukovníka Otto Wagnera. Splnilo se tak poslední přání tohoto statečného muže, aby mohl navždy spočinout ve Francii, mezi svými spolubojovníky z let 2. světové války. V komunistickém Československu ČTK tuto zprávu do svého zpravodajského přehledu pochopitelně nezařadila. Stejně jako o dva roky dříve sdělovací prostředky u nás naprosto ignorovaly informaci o hrdinově smrti...

Vzbudit soucit a rozdmýchat nenávist vůči Izraeli.

Fotografie z palestinské Gazy jsou inscenovány

Petr Hlaváček srpen 2025 Forum24

KOMENTÁŘ / Válka Izraele proti palestinskému teroristickému hnutí Hamás, který konflikt rozpoutal krvavým útokem proti izraelským civilistům, je velmi krutá. Palestinští civilisté v Pásmu Gazy, ať už teroristy podporují, anebo jsou v podstatě jejich rukojmími, trpí. Jenže Hamás zároveň soustavně pracuje na patřičném aranžmá situace v Gaze, aby ve světě, paradoxně zejména u nás na Západě, vzbudil právě vůči Izraeli ještě větší nevoli, ba nenávist. A daří se mu to. Investigativní projekt německého deníku Süddeutsche Zeitung (viz <https://www.sueddeutsche.de/politik/gaza-hunger-bilder-experten-propaganda-hamas-israel-li.3291720?>) zjistil, že známý fotograf Anas Zayed Fteiha pro své snímky vědomě inscenuje utrpení Palestinců v Gaze, aby posloužil propagandě Hamásu.

„Vyhublé děti, zoufalé matky a lidé, kteří s prázdnými hrnci žebrají o jídlo: tyto fotografie z Gazy obletěly celý svět. Dojímají miliony – a ovlivňují celosvětovou politiku,“ píše k tomu například deník Bild. Avšak fotograf **Anas Zayed Fteiha**, který pracuje pro tureckou tiskovou agenturu Anadolu, byl nyní odhalen. **Jeho srdcervoucí fotografie, které na sociálních sítích sdílejí všelijací prvoplánoví i odhodlaní odpůrci Izraele, jsou totiž umnou inscenací, která se děje pod kontrolou „specialistů“ z teroristického hnutí Hamás.**

Fteihoovy fotografie byly publikovány v prestižních časopisech Stern a New York Magazine, objevují se na CNN a BBC. Většinou jde o děti a matky, utrpení v detailním záběru a za dokonalého osvětlení. Avšak „novinář“ Fteiha rozhodně není nezávislý, umístil například na svůj instagramový účet ilustraci, na níž je zobrazen s nápisem „Free Palestine“. Autorem je umělec, který se otevřeně hlásí k antisemitismu. Fteiha také sdílel video s názvem „Fuck Israel“ a aktivní je i na europe.palestine.network, což je server, který propaguje odpor proti Izraeli.

Německý deník Bild s odkazem na deník Süddeutsche Zeitung připomíná, že turecká tisková agentura Anadolu, pro niž Fteiha pracuje, podléhá přímo tureckému prezidentovi Recepu Tayyipovi Erdoğanovi, který se pasoval do role ochránce Palestinců. Německý historik a fotografický expert Gerhard Paul uvádí, že v Pásmu Gazy mohou nyní fotografovat pouze Hamásem prověřené a schválené lidé, kteří si nechávají veškeré snímky, určené pro zahraniční média, tímto teroristickým hnutím zkontrolovat. Cílem je vzbudit soucit Západu s Gazou a rozdmýchat nenávist vůči Izraeli. Bohužel to funguje.

Nejde o to zlehčovat utrpení palestinských civilistů v Gaze, to je bohužel hrozivým faktem. Problém ovšem je, u nás na Západě, v Evropě a Česku, když akceptujeme lež a pomáháme šířit další nenávist. Hamás je teroristická sunnitská (!) organizace, mimo jiné podporovaná Íránem, jehož ideologií je perský šíitský (!) imperialismus expandující všemi směry. Palestinci jsou rukojmími svých arabských sousedů, kteří na ně i takřka osmdesát let (!) od první arabsko-izraelské války hledí společně s OSN jako na uprchlíky a zneužívají je pro svou politickou agendu.

Ani podpora sunnitského Turecka není nezištná. Jde pouze o Erdoğanův nástroj k prosazování takzvané novoosmanské imperiální politiky, jejímž cílem je obnovení hegemonie na Blízkém východě a v severní Africe. Sunnitští Turci a šíitští Peršané mezi sebou soupeří o vliv na Araby, jimiž zároveň pohrdají.

Izraelský premiér Netanjahu se nám oprávněně nemusí líbit, chová se ostatně jako utržený ze řetězu a ve spolupráci s izraelskými nacionalisty a extremisty postupuje bezohledně a brutálně. Jenže, na rozdíl od Palestiny, v Izraeli budou v roce 2026 opět demokratické parlamentní volby, které mohou Netanjahua smést a on nejspíše skončí před soudem. Mimochodem, ve stejném roce to bude už 20 let od okamžiku, kdy se na území Palestinské autonomie naposledy konaly více či méně svobodné volby. Pak už nic.

Netanjahuova vláda je nepřijatelná i pro významnou část Izraelců, kteří si jistě dokážou představit vznik nezávislého palestinského státu, byť určitě nikoliv s Východním Jeruzalémem jako hlavním městem a za cenu existenčního ohrožení Státu Izrael. Avšak ani pod vedením Fatahu, natož teroristického Hamásu, by to nebyla Palestina svobodná a demokratická. Heslo „Free Palestine“ může znít na první poslech pěkně, ale realita je hrozivá – palestinské politické elity jsou zkorumpované, samolibé a autoritářsky orientované, a svůj podíl na tom má i desetiletí trvající finanční pomoc západních zemí, které jen platily a netrvaly na skutečné liberalizaci poměrů v oblastech Palestinské autonomie.

Když tak pročítám na sociálních sítích a webech levicových i pravicových extremistů v Evropě jejich posty na podporu „palestinského lidu“, který trpí agresí ze strany „koloniálního“ či rovnou „nacistického“ Izraele, obávám se, že autorům či autorkám takovýchto antisemitských blábolů, často mladým lidem a univerzitním studentům, nemohu věřit jejich soucit s trpícími palestinskými civilisty. Anebo je snad normální se na jedné straně dojímat nad utrpením palestinských Arabů a zároveň se zalykat nenávistí vůči izraelským Židům a přát jim totéž utrpení a smrt?

Dovolte mi proto předložit ctěnému čtenářstvu hypotézu: oněm extremistům nenávidícím Stát Izrael vůbec nejde o Palestince, jsou jim ukradení, stejně jako Izraelci. Ona zdánlivá angažovanost je jen výrazem nenávisti vůči vlastní civilizaci, totiž vůči Západu. Problémem je sebenenávist významné části západních elit, které se dosud nedokázaly vypořádat s dědictvím západního excecionalismu čili s přesvědčením o civilizační výjimečnosti. Zatímco dříve byl Západ i prostřednictvím svých intelektuálních, politických a náboženských elit představován jako nejlepší civilizace na světě, dnes je v očích části vlastní elity líčen jako vůbec nejhorší. Takže tu máme výjimečnost naruby.

Inscenované fotografie z Gazy těmto lidem slouží především k tomu, aby se mohli i nadále rétoricky potýkat s historickým dědictvím západního imperialismu a kolonialismu, přičemž bohorovně přehlížejí úplně stejný fenomén aktuální, kdy Čína kolonizuje Afriku a Írán s Tureckem se perou o vliv na Blízkém východě a společně hledí na Araby jakožto na méněcenné a nekulturní. Důležité je ukázat prstem na věčného viníka všeho, i utrpení v Gaze, totiž na Západ, jehož má být Izrael blízkovýchodním výhonkem.

Je to hanebné vůči Palestincům i Izraelcům. A nečestné. Západ není ani nejlepší ani nejhorší, přesto je to i nadále docela slušná civilizace, v níž usilujeme o dodržování lidských a občanských práv, která nejsou jen západní, nýbrž univerzální.

Vydavatel: V australských novinách, televizi a rádiu se o tom raději nemluví, soudruh Albanese si to totiž nepřejí. Tak jako většina socialistů, národních socialistů (=Nazi) a komunistů nemá židy holt rád.

Rád by vytvořil konečně „spravedlivou“ aboridžinskou socialistickou republiku Austrálie pod dohledem čínských komunistů.

Josef Bursík

Josef Buršík byl nepochybně jednou z nejvýraznějších postav československé historie 20. století. Komunistický režim se však snažil jeho jméno a činy kompletně vymazat z historie, včetně retušování fotografií, aby na něj národ zapomněl. Nebál se totiž mluvit o tom, jaké poměry panují v Sovětském svazu.

Josef Buršík (1911-2002) pocházel z Chodska a stal se důstojníkem československé armády. Přes Polsko se dostal do SSSR, kde skončil v lágru pod správou sovětské NKVD. V Buzuluku vstoupil do československé jednotky a absolvoval poddůstojnický kurz (později velel tankovému pluku). Vyznamenal se v bitvách u Sokolova, při osvobození Kyjeva (jako jeden z prvních se probil do centra města), v těžkých bojích na Dukle a jako osvoboditel Ostravy (tehdy již velel tankové brigádě). Válku ukončil jako velitel tankového praporu v hodnosti štábního kapitána. Za své mimořádné hrdinství obdržel řadu válečných vyznamenání.

Po válce se léčil z utržených zranění a tuberkulózy. Byl jmenován velitelem tankové brigády v Ostravě. Po únorovém převratu v roce 1948 se však jeho osud dramaticky změnil. Byl znám pro svůj protikomunistický postoj, kdy tvrdil: "Nesmíme dopustit, aby bylo u nás po osvobození nastoleno takové politické zřízení, jaké jsme poznali v Sovětském svazu. Přisahal jsem, že doma nebudu mlčet o tom, jak nelidské je komunistické zřízení v zemi, kde zítra již znamená včera..." A přesně tohle je něco, co mu komunisté nikdy nezapomněli. Již v roce 1949 byl obviněn z velezrady a odsouzen na 10 let, ke ztrátě poloviny majetku a odebrání všech vyznamenání kromě Hrdiny Sovětského svazu. Proti rozsudku se "drze" odvolal, za což si vysloužil další čtyři roky vězení navíc. Po zhoršení zdravotního stavu ve vězení Mírov uprchl z nemocnice u Olomouce, do které byl převezen. V srpnu 1950 se mu podařil útěk do Bavorska (i s manželkou, ale své dvě dcery spatřil až o 13 let později).

V Německu pracoval v Americkém fondu pomoci československým uprchlíkům. V roce 1955 se odstěhoval do Anglie. Napsal paměti, které publikoval v knize "Nelituj oběti". Na protest proti okupaci ČSSR roku 1968 vrátil Sovětům svá vyznamenání. Přes chronickou tuberkulózu se dožil pádu komunismu, své rehabilitace v roce 1990 a povýšení. Když jej v prvním červencovém týdnu roku 2002 v britském Northamptonu pohřbívali, měl na sobě uniformu s hodností generálmajora a na hrudi řád Milana Rastislava Štefánika. V roce 2005 mu byl posmrtně udělen řád Bílého lva.

We said NO ... but they’re doing it anyway

Vratislav,
“Australian-first truth-telling inquiry rewrites Victorian history, calls for redress and transfer of power.”
That’s a headline from the ABC.

Um ... “Rewrites Victorian history”?!

Is this for real?
Yes, this is the Victorian government AFTER you and I won one of the biggest referendums on Australia’s Constitution ever.

In 2023, we made it crystal clear.

We said NO to the Voice to Parliament – it’s a divisive, race-based bureaucracy that would have divided us forever.

We rejected the idea that one group of Australians should have a bigger say over our government because of their race.

We voted it down in every single state.

But now we read the news and find that the Labor government in Victoria has “rewritten history” and that they are introducing a permanent Voice to “transfer power”.

All the things we voted against.

I’ve been fortunate that I have been able to speak my mind for a while now.

I’m not afraid to stand up and speak out.

I’m used to Labor and the left not listening, as frustrating as it is.

But to ignore the will of the people? To pretend a national referendum didn’t happen?

A Victorian Voice after the people of Victoria overwhelmingly said “NO”?

That’s not right.

And at the same time, the radical Yoorrook Justice Commission has tabled its final report – calling for redress, land rights, tax exemptions and even a transfer of power to Indigenous groups in Victoria.

They just push ahead and they don’t care what you or I think.

They call it “voice” and “treaty” and “truth-telling” instead of what it really is – division, bureaucracy, and racial separatism.

When did we agree to rewrite Australian history and give unelected advisory bodies real power to shape our laws?

We didn’t.

The people of Victoria – every Australian for that matter – deserve better than this.

What we need is unity, not division.

Equal treatment, not special rights.

Real solutions, not more layers of political activism.

We rejected the Voice once. We must reject it again – in every form it takes.

I stood up to the Voice last time.

And I will do it again.

With me?

Yours for REAL solutions,

Jacinta Nampijinpa Price
Senator for the Northern Territory
Shadow Minister for Defence Industry
Shadow Minister for Defence Personnel

No Arab government dared do this

David Flint The spectator 2025

If Melbourne is, as suggested in the media, the ‘Antisemitic Capital of the West’, it reinforces the need for the government to respond urgently to the Segal Plan to Combat Antisemitism.

The plan is correct in identifying the current acceleration of antisemitism as a reaction to the cruel mutilation and murder of even innocent babies by Hamas terrorists in Israel on 7 October 2023 and the war it triggered.

However, we must never forget that the underlying level of antisemitism over the last three or four decades is the direct result of politicians negligently or callously ignoring a clear constitutional mandate.

This is that the immigration power must be exercised for the ‘peace, order and good government’ of the Commonwealth.

The most serious breach of this was when the Albanese government did what not one single Arab government dared to do – to bring into our country Gazans who would unquestionably have to have been on extremely good terms with the Hamas terrorists to obtain permission to leave.

There was no way, no way at all, whereby the Albanese government could have ensured that the 3,000 were not antisemites, or worse, terrorists.

It is important to stress that not one Arab or Muslim government would risk doing what the Albanese government did.

As Jordan’s King Abdullah II repeatedly says after that nation’s disastrous experience in admitting Palestinians, ‘no refugees in Jordan, no refugees in Egypt’.

The unforgivable gross negligence of the Albanese government contrasts with the common sense of the Trump administration, where, under executive order, visas are not to be granted for applicants from territories where it is impossible to ascertain whether the applicants would constitute a danger to the US and could even be terrorists.

With the 2025 election putting Labor under the control of the left faction, this will increasingly involve the governing party seeking new victims to represent and finding new alliances to make.

Already, the Western left, in defiance of common sense, now say that they are unable to define a woman. Curiously, they simultaneously form alliances with radical Islamists who have a very different view on women.

The left should remember that when President Jimmy Carter foolishly pulled the rug from under the West’s great Middle Eastern ally, the Shah, a coalition of leftists and Islamists seized the government. The Islamists then had no hesitation in turning on, and effectively liquidating, the left.

As for Australia, it is essential to recall that while the British brought their language, the rule of law, administration under constitutional government, and Western civilisation to Australia, they certainly did not bring antisemitism here.

Several First Fleet convicts were Jewish, as was the Governor’s German-born father, Jacob Phillip. However, a minimal form of antisemitism emerged in the nineteenth century, given impetus by the influential racist and republican journal, the Bulletin.

Within living memory, its front-page banner declared, ‘Australia for the White Man’.

Advanced by the post-war immigration minister Arthur Calwell, antisemitism was finally expunged from public policy when prime minister Robert Menzies warmly welcomed Jewish Australians to the honoured place they deserved through their

many contributions to the life of the nation, including the first Australian-born governor-general, Sir Isaac Isaacs and the first world war soldier whom Field Marshal Bernard Montgomery declared ‘the best general on the Western Front in Europe’, Sir John Monash.

As to antisemitism in modern Australia, I saw no evidence of antisemitism at all in my high school, where there were several Jewish students. But around two decades ago, while driving past Woollahra’s Temple Emmanuel one Friday evening, I noticed something I had never seen outside a place of worship – security guards. I saw this again outside Sydney’s Great Synagogue. Even kindergartens were (and still are) guarded. Around this time, I recall demonstrators throwing stones at St Andrew’s Cathedral, telling the media they thought it was a synagogue.

It was the mismanagement of what was called the ‘Lebanese exception’ for persecuted Christians by the Fraser government that led to an influx of Islamist immigrants who brought with them the ancient hatreds of the Middle East.

Although closed down by the Fraser government, such immigration increased under successive governments.

The growing importance of the Islamic vote, inflated by chain migration and an absence of ministerial diligence, was starkly demonstrated when Immigration Minister Chris Hurford decided to expel the controversial mufti, Sheik Taj el-Din Hilaly. His portfolio was quickly reassigned by Prime Minister Keating, and the expulsion abandoned.

The question arises as to what should be done with politicians so delinquent as to have allowed the antisemitic plague to spread into this country? There was a time when delinquent politicians were punished by special legislation, bills of attainder, and later by impeachment trials with serious consequences for the guilty.

Nowadays, they get off scot-free to enjoy their various emoluments even where courts find they have committed misfeasance in public office. This delinquency can only be stopped by making politicians truly accountable 24/7 and not just in confected elections every few years.

Absent investing the people with the institutions of direct democracy, as in Switzerland, accountability can be achieved if voters elect a Senate willing to do this.

Hence my suggestion that concerned citizens in the last election give their first Senate preference to One Nation, then to other compatible small parties, before going on to their preferred major party.

Returning to the violent demonstration on 9 October 2023 at Sydney’s Opera House, videos of which went round the world, the police were obviously under instructions not to enforce the law.

The distraction for abandoning their fundamental duty to enforce the law was to engage in a long and infantile exercise claiming that the vile chant everyone heard, ‘Gas the Jews!’ was the improbable and ungrammatical question nobody heard, ‘Where’s the Jews?’

Even now governments refuse to enforce the law, which recently compelled the Executive Council of Australian Jewry to take a successful private action against Islamic preacher, Wissam Haddad.

Governments which refuse to do their duty should resign.

It is the duty of all politicians to ensure this.